

... Pentru mine, limba română e distanța dintre inimă și umbra ei, care se numește suflet.

Fănuș Neagu

CUVINTE ȘI CULORI

Supliment al revistei *Ex Libris*, nr. 23, editată de
Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila

2025, Brăila

SUMAR

Cuvânt introductiv.....	1	Primăvară, un nou început.....	26
Concursul Național de Creație Literară <i>Și eu știu să scriu</i> , ediția a V-a 2025 – Premiile I - Proză		de Robert Nicolas PURICEL	
Făt-Frumos cel veșnic nemulțumit.....	2	Început de mai.....	26
de Miriam CORBAN		de Dina BORDIANU	
Cristalul și cele două Elementale.....	3	Primăvara, un nou început.....	27
de Alma GUEDENON		de Daria Petronela PĂIUȘ	
Aventura Cristinei printre stele.....	6	Magia copilăriei.....	27
de Cristina Georgiana PRIBEAGU		de Vlăduț-Andrei OLARIU	
Ziua în care am întâlnit-o pe Ines.....	7	Visuri de primăvară.....	27
de Ariana Medeea LUPU-HELGIU		de Theodora Nicola CALEAȘCĂ	
Prietenie în pași de vals.....	8	Imagini.....	28
de Bogdan Ioan BĂDICĂ		de Patricia LUPU	
Lili cea plictisită și aventura ei în spațiu.....	9	Renașterea.....	28
de Mihaela-Amira BUZATU		de Evelina FRECĂUȚEANU	
Zorii sacrificiului.....	11	Primăvară, un nou început.....	28
de Eliza Rosanna TIU		de Maria BARACI	
Cizmarul isprăvit.....	14	Primăvara, suflet înnoit.....	29
de Parascheva ORZAN		de Maria Elena CHIFOR C.	
A fost odată.....	17	Primăvara - o nouă viață.....	29
de Matteo Andrei HUIAN		de Mihaela HAREA	
Între Niciodată și Mereu.....	19	Geometria prinde viață prin artă!.....	30
de Ioana Irina MOISĂ		Concursul Național de Creație Literară <i>Și eu știu să scriu</i> , ediția a V-a 2025 – Premiile I - Teatru.	
Prințesa și Stejarul magic.....	20	Prințesa Amelia.....	32
de Maria Alisa VASILE		de Clara MOCANU	
Orașul meu, orașul tău, ediția a XI-a, 2024.....	23	Creativitate în alb și negru.....	35
Concursul Național de Creație Literară <i>Și eu știu să scriu</i> , ediția a V-a 2025 – Premiile I - Poezie		Artiști: Amalia GHERGHIȘAN.....	35
Șoapta florilor și dansul albinei.....	26	Teodora ANTOHE.....	36
de Rafael Ioan POPA		Drumul spre pictură.....	37
		Artist: Bianca-Maria MIREA-GIUGLEA	

Bine ați venit în lumea magică a Cuvintelor și culorilor!

În paginile acestei reviste, veți găsi un mozaic de povești, poezii, piese de teatru și desene realizate cu multă imaginație și talent de copiii care au participat la unele dintre activitățile organizate de Biblioteca Județeană *Panait Istrati* Brăila pe parcursul ultimelor luni. Fiecare text și fiecare desen reprezintă o fereastră deschisă către universul vibrant al celor mici, un loc în care cuvintele prind viață și culorile vorbesc.

Suplimentul revistei *Ex Libris, Cuvinte și culori*, este o invitație de a descoperi creativitatea și lumea interioară a copiilor, dar și de a încuraja fiecare mic cititor să-și lase imaginația să zboare. Mulțumim tuturor celor care au contribuit cu lucrările lor și suntem mândri să împărtășim cu voi rezultatele.

Vă dorim o lectură plăcută și vă încurajăm să explorați cu atenție fiecare pagină, pentru că, în lumea cuvintelor și culorilor, totul este posibil!

Concursul Național de Creație Literară *Și eu știu să scriu*, ediția a V-a 2025 – Premiile I

Proză – Secțiunea 7-10 ani

Făt-Frumos cel veșnic nemulțumit

A fost odată ca niciodată un Făt-Frumos căruia i se spunea Făt-Frumos cel veșnic nemulțumit, deoarece de când se născuse, nu reușise nimeni să îl mulțumească.

Trecuse vremea și el devenise un bărbat falnic și frumos, dar frumusețea lui era umbrită de veșnica lui nemulțumire față de oricine și de orice.

Văzând că fiul lor nu poate fi mulțumit, Împărăteasa Mami și Împăratul Tati i-au invitat la palat pe toți supușii din regat, să încerce să îl mulțumească pe Făt-Frumos. Și dacă va reuși vreunul dintre ei să îl mulțumească, de va fi bărbat va primi jumătate din regat, iar de va fi femeie - se va căsători cu fiul lor.

S-a strâns lume multă, din toate colțurile regatului și au încercat să-l mulțumească cu cele mai bune mâncăruri, cele mai frumoase cântece, spectacole și multe altele, dar nimic nu părea să îl mulțumească.

În dimineața acelei zile, ca și în oricare altă zi, Făt-Frumos cel Veșnic Nemulțumit se trezi și începu să strige:

— Mamiiiiii, mamiiii, mi-e foame! Vreau ouțe prăjite!

Împărăteasa Mami luă farfuria cu ouăle prăjite și fugi într-un suflet la băiețelul ei. Pe când urca scările, se auzea cum băiețelul ei comenta:

— Frate, cât durează să aducă niște ouă? Femeia asta abia se mișcă, are două viteze: încet și foarte încet, nu este de nivelul meu...

Când intră pe ușă și îl văzu că e nemulțumit și obraznic, Împărăteasa Mami se enervă și îi aruncă ouălele prăjite în cap. Făt Frumos cel Veșnic Nemulțumit rămase uimit pentru că mămica lui nu îi mai făcuse niciodată așa ceva, dar nu spuse nimic deoarece nu dorea ca la prânz să își ia mâncarea singur din bucătărie. Adună ouțele de prin pat, le măncă și se apucă să se îmbrace pentru a coborî în sala tronului, unde îl aștepta lume multă să încerce să-l mulțumească.

Coborî Făt-Frumos și când văzu câtă lume îl aștepta, simți că deja îl apucă plictiseala. Se strofocau oamenii să îi fie pe plac, dar nimic nu reușea să îi trezească interesul. Palatul răsună de veselie, cântece și voie bună, dar Făt Frumos tot nemulțumit era.

Veni ora prânzului și simți nevoia de o pauză, așa că urcă în camera lui și începu să strige:

— Mamiiiiii, mamiiii, mi-e foame! Vreau ciorbiță cu perișoare!

Împărăteasa Mami luă farfuria de pe masă și fugi într-un suflet la băiețelul ei cu ciorbița încălzită la temperatura potrivită. În timp ce ea urca, se auzea cum băiețelul ei comenta:

— Frate, ce greu se mișcă femeia asta! Cât poate să-i ia să aducă o farfurie de ciorbă? Are doar două viteze: lent și foarte lent, clar!

Când intră Împărăteasa în cameră cu ciorbița, Făt-Frumos cel Veșnic Nemulțumit începu să o certe deoarece îi adusese ciobița într-o farfurie normală, nu în cea cu diamante și safire.

Răbdarea Împărătesei luă sfârșit și îi trânti odorului ei iubit ciorba în cap.

Făt-Frumos rămase uimit, dar, ca și dimineața,

nu se răzvrăti ca nu cumva la cină să trebuiască să se servească singur. Știa și el că exagerase, așa că mâncă perișoarele de prin pat, se spălă, se îmbracă și coborî în sala tronului, unde era așteptat de mulțimea ce încerca să-l mulțumească.

Ascultă și privi cei mai talentați și iscusiti oameni din regat, dar tot nu îi plăcea ceva și nimic nu îi aducea satisfacție. Așa că luă o pauză și plecă să se plimbe prin grădinile palatului. În timp ce se plimba, văzu o fată care trecea pe stradă și rămase uimit de cât de veselă și binedispusă era. Îl cuprinse o stare de invidie și curiozitate ce îl determină să se apropie de gard și să intre în vorbă cu fata.

— Bună ziua, domniță! Unde mergi așa veselă? o întreabă Făt-Frumos.

— Bună ziua, domnule! Uite merg la mine acasă, dar de ce mă întrebați?

— Cum? Mergi acasă? Nu vii la palat să încerci să îl mulțumești pe Făt-Frumos cel Veșnic Nemulțumit?

— Vai! Dar nu știam că s-a strâns atâta lume ca să încerce să îl mulțumească pe Făt-Frumos. Eu am treburi mai importante decât să încerc să mulțumesc pe cineva. Cred că cel mai bine ar fi să încerce să se mulțumească singur!

La auzul acestor vorbe, Făt-Frumos se înfurie, dar își păstrează calmul și încercă să o convingă pe fată, al cărei nume era Ella, să meargă să încerce și ea să îl mulțumească.

— Ar trebui să încerci și tu! Asta dacă ai vreun talent sau știi să faci ceva special. Până la urmă, merită încercarea, căci dacă cineva reușește să îl mulțumească pe Făt-Frumos primește jumătate din regat.

— N-am eu nevoie de jumătate din regatul lui, mai bine s-ar mulțumi singur și și-ar păstra regatul întreg, dar pentru că m-ai făcut curioasă, o să merg și o să încerc.

Făt-Frumos cel Veșnic Nemulțumit o invită în curtea palatului, fără a-i spune cine este el și îi arată locul unde era bucătăria, deoarece fata dorea să îi gătească ceva nemulțumitului.

Ajunsa în bucătărie, Ella îi pregăti un lighean de cartofi prăjiți în untură peste care raseră mult parmezan și alături puse o carafă plină cu compot rece de vișine.

Meniul îi fu prezentat lui Făt-Frumos și, când simți mirosul cartofilor prăjiți cu parmesan, se apucă și începu să mănânce cu așa o poftă, încât Împărăteasa Mami rămase uimită și stătea cu teamă ca nu cumva să i se facă rău fiului ei.

Făt-Frumos înfulecă tot ligheanul de cartofi și bău toată carafa de compot, dar îi rămaseră doi cartofi nemâncați, așa că Împărăteasa Mami o chemă pe Ella, deoarece Făt-Frumos dorea să-i spună părerea lui.

De-abia mai putea să vorbească din cauza burții prea pline, dar făcu un efort și îi spuse Ellei, care rămase uimită când văzu că cel cu care vorbise în grădină era chiar Făt-Frumos cel Veșnic Nemulțumit:

— Ella, mâncarea ta a fost foarte bună, dar nu ai știut să-mi faci cantitatea care îmi trebuia și din cauza aceasta mi-au rămas doi cartofi prăjiți!

Fata rămase uimită de răspunsul lui așa că îi spuse:

— Majestatea ta, așa cum v-am spus și în grădină, cel mai bine ar fi să vă faceți singur și așa veți fi mulțumit!

Spunând acestea, fata făcu o plecăciune și plecă în mare viteză, iar când se apropie de ușă, îl auzi pe Făt-Frumos strigând:

— Ella, stai! Recunosc, mi-au plăcut prea mult cartofii tăi și pentru prima dată sunt mulțumit de cineva... de tine.

Cuprinsă de invidie, Împărăteasa Mami îi ceru lui Făt-Frumos să se mai gândească, căci fuseseră atâtea persoane care îi gătiseră mâncăruri alese, dar acesta nu dori să revină asupra deciziei luate. Împărăteasa Mami își dădu seama că fata îi căzuse cu tronc lui Făt-Frumos, de aceea cartofii prăjiți făcuți de ea erau cei mai buni din Împărăție.

Neavând de ales, Împărăteasa Mami și Împăratul Tati merseră împreună cu fiul lor Făt-Frumos cel Mulțumit acasă la Ella și o cerură de soție. Au făcut o nuntă mare care a ținut șapte zile și șapte nopți și de atunci Făt-Frumos nu a mai fost niciodată nemulțumit.

Miriam CORBAN, 9 ani

Școala Gimnazială Ion Creangă Brăila

Cristalul și cele două Elementale

Afost odată ca niciodată că dacă n-ar fi, Anu s-ar povesti. A fost odată un sat. Din păcate, acest sat era în mare pericol deoarece era înconjurat de două mari națiuni. Prima era națiunea goblinilor. Ei erau niște creaturi cu adevărat detestabile. Lăcomia îi mâna să ia cu forța oamenii satului. Îi foloseau ca să sape

în mine de aur, de argint sau de alte metale prețioase.

A doua națiune e cea a răutăcioaselor elfe. Sunt cele care au fost concediate de Moș Crăciun pentru răutatea lor excesivă. Ele aveau o vrajă străveche ce fura vitalitatea oamenilor. Prindeau locuitorii satului pentru a le lua vitalitatea pentru scopuri malefice.

Având în vedere că ambele națiuni vânau oamenii din sat, cred că vă dați seama că locuitorii satului nu se simțeau prea bine.

Într-o zi, Akrul, șeful satului, s-a decis că ar trebui să opună rezistență națiunilor. A trimis în pădure pe cel mai priceput constructor al lor după lemn. De ce? Ca el să construiască un zid de apărare. Constructorul a plecat în grabă unde i-a fost spus. Când a ajuns în pădure a mers la un copac bătrân și și-a pregătit toporul. Deodată, a văzut o luminiță în pământ. Era foarte slabă și doar el știe cum a văzut-o! Curios, a început să sape în pământ. Luminița devenea din ce în ce mai strălucitoare, de un auriu imaculat. După câteva minute lungi de săpat, obiectul a ieșit la iveală. Era un minunat cristal grațios. Omul a fost atât de bucuros și mirat în același timp, încât a uitat de lemn. A înșfăcat de jos cristalul, și-a luat toporul și a pornit cu pași repezi spre sat. Când a ajuns în sat a fost întâmpinat de Akrul și de ceilalți săteni care credeau că a adus lemn. Văzându-l cu mâna goală, Akrul a întrebat:

— Unde este lemnul? a grăit el cu o urmă de suspiciune pe chip.

— Ăăă... Lăsați lemnul! a spus hotărât constructorul. Am ceva mult mai prețios! În pădure am găsit un minunat cristal.

Toți oamenii ce erau de față au fost foarte uimiți, însă expresia de pe fața lui Akrul s-a înăspri:

— Un cristal?! Și cu ce mă rog ajută satul un cristal? Te-am trimis după lemn, nimic altceva!

În acel moment, cristalul a aruncat o lumină aurie spre cer proiectând următoarele cuvinte:

Magia mea vă va fi de folos. Pot lansa o barieră magică ce vă poate proteja. În schimb, cer două fete cu care să-mi împart puterile, mai precis, să îmi devină descendente. Le voi primi mâine. Și foarte important! Aveți grijă la vicleana Brema!

Apoi, cuvintele s-au stins, iar cristalul s-a înălțat spre cer, de la el pornind un fel de cupolă transparentă. La început, oamenii au fost sceptici

față de cupola aceea din jurul satului care trebuia să fie scutul lor. Dar n-au mai avut prea mult timp să se gândească căci un grup de elfe răutăcioase era aproape de sat. Oamenii s-au panicat și au dat să se ascundă, dar elfele erau deja la un pas să intre în sat. Erau plasate una în spatele celeilalte pentru o intrare mai rapidă. Când prima a atins bariera, un val de energie a propulsat-o înapoi și cred că vă dați seama. Ca la domino, celelalte au zburat împreună cu ea vreo patru metri! Văzând asta, oamenii satului s-au simțit în sfârșit în siguranță. A doua zi, oamenii erau hotărâți să-și țină promisiunea față de cristal. Ei bine, exact atunci, o femeie respectată a satului, ce salvase multe vieți din ghearele lacome ale națiunilor, tocmai născuse. Numele ei era Alina. Din păcate, nu a supraviețuit după ce a născut două fete frumoase foc! Pentru a-i răsplăti faptele de vitejie săvârșite în trecut, oamenii au decis ca fiicele Alinei să aibă onoarea de a avea puteri magice. Ziua următoare, Akrul, cu cele două copile în brațe, a mers în locul unde cristalul se vedea mai bine și a strigat:

— Mare cristal, îți oferim aceste două fete să-ți devină descendente, exact cum ai spus.

Drept răspuns, cristalul a trimis două jeturi de lumină în cele două copile. Din experiența lor, oamenii și-au dat seama că cele două copilele au primit puteri ce le permit să stăpânească cele patru elemente ale naturii. Prima fată putea stăpâni apa și aerul, iar a doua, puterea focului și a pământului. Fetele au crescut până au ajuns la vârsta de șaisprezece ani.

Bun! Acum, după ce v-am povestit ce s-a întâmplat în trecut în acest sat, e timpul să trecem la prezent, dar mai întâi să vă prezint personajele.

Sierra e prima. Ea e o personalitate mai retrasă. Citește mult și face strategii și planuri eficiente. Cred că deja v-ați dat seama că ea a primit puterea apei și a aerului.

Ultima, dar nu cea din urmă, e Charlotte. O personalitate un pic temperamentală, cu abilități fizice remarcabile. Ea a primit puterea focului și cea a pământului.

Chiar dacă cele două sunt aproape total opuse, fac o echipă excelentă. Pentru ele totul a mers normal și plăcut. Până într-o zi. Sierra a avut o viziune. Mai precis, cristalul i-a trimis un mesaj cu ce se va întâmpla. Acesta va fi furat de către Brema, cea de care au fost oamenii avertizați. După ce cristalul va fi furat, bariera va rezista șapte zile. Sierra i-a spus tot lui Charlotte, care a spus că și ei i-a trimis cristalul o viziune. Că o vor găsi pe cea pe care o caută în Pădurea Întunericului. Că trebuie să-și unească puterile pentru a reuși să o înfrângă.

— Ne-a trimis amândurora o viziune căci știa că vom pune tot cap la cap, a spus Charlotte. Sierra, tu te pricepi cel mai bine.

— Da. Știm că cristalul va fi furat de ăăă... Brema. Apoi, va trebui să plecăm în căutarea lui, deoarece suntem descendentele sale și nouă ne-a trimis viziunea cu un motiv. Apoi va trebui să o căutăm pe Brema în Pădurea Întunericului. Charlotte, știi cumva unde este?

— Da! Imediat ce treci de cele două națiuni, dai de o pădure. Are pământul de un roșu spre negru. Coroanele copacilor îi sunt negre și nu există niciun semn de viață. Ar fi un ascunziș perfect pentru Brema.

— Mda. Dar să străbați cele două națiuni? Auci!

— Stai puțin! Brema nu ar putea fura cristalul chiar acum?

Cele două s-au privit fix timp de o fracțiune de secundă și apoi au luat-o la goană spre centrul satului unde se vedea mai bine cristalul. Dar era prea târziu. Cristalul dispăruse, iar o siluetă tocmai ieșise din sat dispărând în scânteii roșii.

— Șapte zile, a spus Sierra.

— Brusc avem o aventură acum, dar mă rog, o aprobă Charlotte. Cele două fete și-au făcut bagajul: merinde, apă, haine, saci de dormit, cortul etc. În timp ce primeau binecuvântarea lui Akru, acesta le-a întrebat pe cele două:

— Ce nume doriți să aibă generația voastră, cele cu puteri magice?

— Nu trebuie să..., începu Sierra.

— Dacă tot controlăm elementele, ce spuneți de *elementale*? o întrerupse Charlotte.

— Foarte bine! Aveți grijă în călătoria voastră și salvați satul!

Fetele au luat-o la pas. După o bună bucată de vreme s-au oprit într-o pădurice. Cu puterea pământului, Charlotte a mișcat doi bolovani mari pe care să stea. Fetele s-au așezat, hotărând că vor poposi acolo peste noapte.

— Mai întâi ar trebui să ne calculăm timpul. Sierra, faci tu onorurile?

— Șapte zile disponibile. Cu astea două, pentru a ajunge în națiunea goblinilor, două pentru națiunea elfelor, iar trei zile pentru întoarcere. La întoarcere vom găsi o rută mai scurtă. Folosind-o nu va mai trebui să trecem prin cele două națiuni. Iar două zile plus două zile egal patru zile pentru a străbate națiunile, iar trei zile pentru întoarcere. În total șapte zile, mai precis o săptămână.

— Uau! Ai fost mult mai rapidă ca de obicei. Ar trebui să facem pregătirile pentru noapte.

Fetele au împărțit sarcinile; Sierra, cu puterea de a controla apa, a prins rapid doi pești mari din pâraul din apropiere. Apoi, a montat cortul. Cu puterea pământului, Charlotte a luat cele mai bune bucăți de lemn din pădure pentru foc și a pus peștii deasupra focului ca să se prăjească.

— Cum crezi că vom scăpa de națiunea goblinilor?

— Păi la opt ore de mers de aici vom da de un sat din națiunea lor. Șmecheria e că acest sat are un fluviu ce te poate duce fără să mai dai de alte sate.

— Super, tot e minunat și chestia cu fluviul e genială, dar cum vom trece de goblini neobservate? a întrebat Charlotte.

Sierra s-a plesnit ușor peste frunte:

— Ah! Cum am putut să nu mă gândesc la asta?

— Hmm... să văd dacă nu cumva am ceva rățâcit în bagaj.

Charlotte a scormonit în bagaj până a strigat un *bingo!* și a scos două pelerine negre ca pana corbului.

— Acceptabil, au spus ambele în același timp.

Peștii s-au copt, iar fetele au mâncat cu poftă. Apoi au mers în cort și s-au băgat la somn.

A doua zi, fetele s-au trezit devreme și au mers fără popas opt ore, până au ajuns la satul

despre care vorbise Sierra. Ele au inspirat adânc în piept, și-au tras glugile peste cap și au intrat. La început era bine, căci nimeni nu le-a băgat în seamă, dar după aceea trebuiau să treacă printr-o piață aglomerată.

— Riscant, a spus Charlotte.

— Nu riști, nu câștigi, îi reaminti Sierra.

Așa că acestea au intrat. Aproape traversaseră toată piața când, doi copii goblini au dat din greșală peste ele. Acestea și-au pierdut echilibrul și le-au căzut pelerinele. Goblinii au țipat surprinși și, cât ai clipi, doi dintre ei, mari și solizi, au apărut în fața lor. Charlotte și-a suflecăt mânecile, dar Sierra a oprit-o. Goblinii le-au dus într-o mină și au astupat cu mult pământ intrarea. După ce ochii li s-au obișnuit cu întunericul, fetele au văzut toți oamenii furați de goblini care săpau. Apoi, s-au asigurat că goblinii au plecat și, cu puterea pământului, Charlotte a destupat intrarea. După ce au evacuat toți oamenii și le-au arătat drumul înapoi spre sat, fetele au ieșit din mină și s-au îndreptat spre fluviu. După ce au ajuns la acesta, fetele au găsit o barcă și s-au urcat în ea.

Sierra, cu puterea apei, a făcut ca barca să plutească, de parcă ar fi avut motor. Fetele navigară două zile și două nopți hrănindu-se cu pește. Apoi au ajuns în națiunea elfelor. Ca să nu se repete incidentul de când fuseseră în națiunea goblinilor, Sierra a decis să o ducă în zbor pe Charlotte și pe ea folosind puterea aerului. Fetele au zburat mult și Sierra a obosit, așa că cele două au zburat mai jos, unde elfele le puteau vedea. Când acestea le-au zărit, au început să arunce furioase cu arme în ele, dar nici fetele nu s-au lăsat mai prejos. Au început să arunce în elfe cu bile de foc și tornade de aer. Văzând puterea lor, elfele au renunțat, așa că fetele au zburat în liniște. Într-un final, fetele au trecut de națiunea elfelor, așa că au ajuns în Pădurea Întunericului.

Acestea au mers până au dat de o casă micuță.

Au intrat precaute, dar au fost atacate din spate. O femeie cu păr negru și cu ochi roșii a aruncat două vrăji spre cele două. Acestea s-au ferit din reflex. Dar Brema a aruncat o vrajă mai puternică. Charlotte a încercat să se apere cu un zid de pământ, dar magia Bremei era prea puternică. A doborât-o la pământ, iar în scurt timp s-a întâmpat și cu Sierra. Acestea s-au ridicat în picioare și au exclamat:

— Lucrul în echipă!

În scurt timp, o săgeată din toate elementele a atacat-o pe Brema. Aceasta a țipat, iar apoi s-a transformat într-o grămadă de scântei roșii. Fetele au luat cristalul, au găsit ruta mai scurtă și, în trei zile, cât a rămas din timp, s-au întors în sat. Bariera s-a refăcut exact ca înainte. Apoi totul a mers perfect.

Dragi cititori! Nu vă îngrijorați! Povestea elementalelor va continua cu noi și noi generații.

Alma GUEDENON, 10 ani

**Colegiul Național Pedagogic D.P. Perpessicius
Brăila**

Aventura Cristinei printre stele

Într-un orașel liniștit, trăia o fetiță de zece ani pe nume Cristina. Avea părul ca razele soarelui, ușor unduit în bătaia vântului. Avea niște ochi strălucitori ca stelele în puterea nopții de se opreau meteoriții în drumul lor stelar, surprinși de atâta frumusețe. Ba, unul i-a făcut cu ochiul.

Visul ei cel mai mare era să călătorească printre stele și printre planete, acolo unde doar visele îndrăznesc, acolo unde nu a călcat picior de om, acolo unde se duc clipele când se duc.

Într-o seară de poveste, în timp ce privea cerul înstelat, o lumină albastră ca cerul a apărut deodată ca o fantasmă de nicăieri. Era o stea căzătoare, dar nu una obișnuită. Din acea stea a apărut un spiriduș de lumină care i-a spus:

— Cristina, dorința ta este atât de puternică încât Universul a înregistrat-o ca pe un gând bun venit special într-o schimbare a Lumii din tot Universul. Energia ta ne dă puteri ca să învingem Răul cu care luptăm de mii de ani lumină. Vrei să pornești într-o aventură magică?

— Dragul meu, spiriduș! Ai pătruns în gândurile mele ca un sentiment de dragoste și cum iubirea de oameni îmi e specifică, te iau ca partener în această călătorie într-un infinit.

Cristina, bucuroasă, l-a luat de braț pe spiriduș și au plecat în aventura interstelară, plutind în galaxie pe o navă micuță care împrăștia praf auriu.

Primul popas a fost pe Planeta Curcubeu unde florile cântau doine ca la noi, iar apele cu culori de curcubeu dansau. O așa frumusețe mai rar a văzut Cristina. Ba deloc, așa spune.

Ziua în care am întâlnit-o pe Ines

Cea mai frumoasă zi din viața mea a fost când am cunoscut-o pe cea mai bună prietenă a mea, pe Ines.

Ines este o fetiță formidabilă de aproape opt ani care vrea să învețe germană, așa că, mama mea și cu mine o ajutam foarte mult în acest sens și o iubim. Eu o cunosc pe Ines de când eram mititică de tot, pe atunci eu nu știam să vorbesc. Dar mă uitam atentă la ea și îmi plăcea foarte mult părul ei lung și șaten care în lumina soarelui strălucea ca niște diamante șlefuite cu mîgală. Mie mi se părea că mă întîlnesc cu o zână din Pădurea Fermecată. Deseori îi dădeam și o baghetă magică cu care ne jucam ore în șir, transformându-ne în: Albă ca Zăpada, în Cenușăreasa, în Prințesa Războinică... repetând între timp poezii și cântecele.

Cu Ines mi-am început copilăria. Când ea a intrat pentru prima oară în casa mea, m-am bucurat imens. Mama ne citea povești în germană care nu se mai terminau. Puteam să ne rostogolim împreună pe ursul de aproximativ doi metri. Ursul pe nume Rhian era și el, odată cu noi, foarte fericit. Avea niște ochi imenși care semănau cu doi cărbuni încinși și era atât de alb, de parcă, văzându-l, ziceai că mă aflu cu el într-o excursie la Polul-Nord.

De câte ori venea Ines la noi acasă, eu scoteam de după draperii ursul gigantic adus tocmai din Roma și ne jucam cu el minute în șir. Îl iubeam, îl călăream și îl drăgăleam, de parcă ar fi fost fratele nostru care crescuse mult prea mult...

Când terminam de învățat germana, ieșeam amândouă cu mama prin pădure. Ne jucam vara prin iarbă cu: urși, reni, girafe, câini, iepuri, găini, elefanți, jucării pe care Mutti le căra de acasă și pe care le ascundeam pe după nucii înalți de peste 20 de metri care se aflau în pădurea răcoroasă de brazi. Lumea oferită de mama mea era una magică. Cu Mutti, mă simțeam ca *Alice în Țara Minunilor*. Trebuia să căutăm ore în șir ca bezmeticele leul. Și eu făceam tot ce îmi stătea în putință să-l ascund atât de bine, încât Ines să nu-l găsească.

Și, la un moment dat, cine îl găsea, primea o bomboană imensă din ciocolată albă, cu nucleu de cocos. Mamăaaa, ce îmi mai plăceau acele bomboane aduse tocmai din Chișinău de tatăl meu scump și drag.

Între timp au trecut multe primăveri, multe veri, de când Ines vine la noi și eu am început să vorbesc, să cânt, să citesc și pe fetița minune o

Apoi, au vizitat Planeta de Foc unde florile de culoare roșie aveau aureole din scânteii fermecate pe care le împrăștiu în văzduh și le gădilau obraji. Cristinei îi venea să zâmbească tot timpul. Spiridușul știa asta și se abținea să nu râdă, dar nu a mai rezistat până l-a pufnit și pe el un hohot de rîs de s-a cutremurat planeta.

Dar cel mai mult și mai mult i-a plăcut Planeta Viselor, unde fiecare dorință devenea realitate. În acel moment, Cristina și-a dorit să fie mereu printre stele, dar nu s-a întîmplat nimic. S-a uitat la spiriduș și acesta se făcea că plouă. Sigur îi ghicea gândurile, dar nu spunea nimic. Hm! Oare de ce?

Deodată, Cristinei i s-a făcut dor de casă și l-a rugat pe spiriduș să o ducă acasă. Voia să împărtășească aventura ei și cu cei dragi. Spiridușul a dat din umeri și i-a spus să închidă ochii. Fetița a închis ochii și ea ca stelele și în nici o secundă s-a trezit în camera ei. Dar era ceva diferit. Spiridușul i-a împodobit camera cu flori roșii cu aureole fermecate de pe Planeta de Foc și cu multe stelute colorate, care mai de care.

De atunci, în fiecare noapte, Cristina privește cerul din camera ei aflând un secret al Universului: stelele nu sunt doar puncte luminoase pe cer, ci porți spre aventuri fără sfârșit.

Cristina Georgiana PRIBEAGU, 10 ani
Școala Gimnazială Ion Băncilă Brăila

iubesc din ce în ce tot mai mult. Ea a devenit ca sora mea geamănă.

Acum nu mai stau să o aud pe Ines cum îmi zice: *Măi, copilul ăsta știe să vorbească?*

Azi sunt mare și știu să vorbesc. Merg la școală, îmi place foarte mult să învăț, mă străduiesc cât de mult pot să învăț literele, să citesc și să scriu. Însă cel mai mult îmi place să creez povești cu mama mea. Acasă ne îmbrăcăm în diferite personaje din basme inventate de noi două și cu ajutorul creativității și a imaginației pot călători în fiecare zi către alt continent, către altă țară, către altă lume imaginară. Oare câți copii pot face lucrul acesta?

Însă mie îmi plac foarte mult și cifrele. Mă gândesc că într-o bună zi pot să ajung o extraordinară economistă sau o foarte bună

profesoară, deoarece mama mea ne citește foarte multe povești pe care ni le și explică. Povestiri cu final neașteptat...

Împreună cu Ines colorăm personaje extraordinare cu capete cât jumate de pagină A4, cu ochi imenși cât cana de cafea a bunicii și cu urechi lungi ca ale elefanțelului Dumbo.

De fapt, între timp, eu am început să iubesc să mi se citească. Trecem de la o poveste la alta fără niciun fel de problemă.

Cel mai mult însă, aștept să vină Ines la noi acasă. Știu că odată cu apariția ei începe și magia copilăriei mele extraordinare: cu prinți, prințese, unicorni, calești care zboară...

Ariana Medeea LUPU HELGIU, 7 ani
Colegiul Național Johannes Honterus Brașov

Prietenie în pași de vals...

Primăvara încerca timidă să își facă simțită prezența, însă stratul finuț de zăpadă părea că încă nu este pregătit să părăsească pământul pe care l-a învelit cu grijă, asemenea unei mame protectoare. Ultimele zile ale lunii februarie se scurgeau lent, una după alta, fără a anunța ceva special. Până într-o zi...

Trezit fiind de ceasul zgomotos ce mă anunța că este timpul să mă pregătesc pentru școală, mi-am aruncat ochii încă somnoroși pe fereastra camerei mele. Preț de câteva secunde, am crezut că încă visez. Totul în jur era alb, iar fulgii mari și pufoși dansau haotic în jurul ferestrei mele. Cum era posibil?!

Înainte să adorm, zăpada nu era atât de mare! Frânturi din visul meu de noaptea trecută se derulau cu încăpățănare la fereastra mea. Mi-am dorit atât de mult să ningă, precum în basmele pe care mama mi le citea în toate acele ierni în care magia albă a lipsit de la fereastra mea...

Iată că acum ningeă feeric, precum în acele basme! Fericit peste măsură, m-am grăbit să o trezesc pe Luna, pisica mea, pentru a o face părtaşă la bucuria mea. Luna, acest mic ghemotoc de dragoste, se întindea răsfățată în culcușul său moale și cald. Nici gând să o trezească glasul meu entuziasmat de a-i da și ei vestea cea mare! I-am luat în palme lăbuțele pufoase și i-am șoptit discret să se trezească pentru că am o veste mare să-i dau. S-a alintat, așa cum face de obicei, și m-a urmat cu încredere la fereastră.

Cu mâinile încă tremurânde de emoție, am înlăturat perdeaua azurie, dorind ca și Luna să vadă magia care pe mine m-a reîntors în lumea basmelor. La început temătoare, Luna s-a urcat pe pervaz, vrând să fie mai aproape de spectacolul ce se desfășura înaintea ochilor noștri uimiți. Fulgii de nea erau tot acolo, prinși în dansul lor desăvârșit. Niciun pas greșit, ci... doar magie! Gândul mi-a fugit din nou la basmele în care un prinț curajos și o prințesă fermecătoare valsau în aplauzele zgomotoase ale supușilor săi. Asemenea lor, fulgii de nea se grupau în perechi și își continuau dansul pe scena de la fereastra mea.

Luna, vrăjită și ea de spectacol, mi-a întins lăbuțele ca și cum ar fi simțit că vreau să o invit la dans. Un dans pe care îl dansam cu Luna, prietena

mea de suflet, acompaniați fiind de multitudinea fulgilor zglobii. Brusc, partenera mea s-a oprit din dans și i-am văzut privirea tristă. O cunosc foarte bine și am știut ce i se întâmplase. Ca orice animal, își dorea să se bucure de libertatea de dincolo de zidurile unui apartament, cu atât mai mult cu cât peisajul de la fereastră invita pe oricine să îl admire de aproape.

Știam ce aveam de făcut! Am mângâiat-o pe Luna și am asigurat-o că îi voi îndeplini dorința. Era și dorința mea, de a atinge fulgii reci de nea. În ciuda răcelii lor, eram convins că îmi vor încălzi atât palmele, cât și sufletul. Zis și făcut! Fiind un prieten grijuliu, i-am pus Lunei salopeta de fâș pe care i-o cumpărasem pentru zilele reci. M-am îmbrăcat și eu corespunzător și am ieșit în fața blocului. În fața ochilor noștri, încă uimiți, dansul fulgilor continua! Continuum și noi, eu și Luna, dansul pe care îl începuserăm în apartament. Blănița gri a Lunei era decorată cu zeci de fulgi de un alb imaculat. Pisica mea părea a fi o prințesă din basme, ce purta cu mândrie o mantie albă confectionată din cea mai prețioasă catifea.

Am fi continuat să valsăm așa încă mult timp, dacă nu ne-ar fi chemat în casă glasul dulce și totuși ferm al mamei, amintindu-mi că trebuie să mă pregătesc pentru a pleca la școală. Cu greu am luat-o pe Luna din zăpada care, între timp, crescuse văzând cu ochii, asigurând-o că ne vom reîntoarce după programul meu de la școală. Luna m-a urmat spre casă, știind că eu, spre deosebire de ea, am un program pe care trebuie să-l respect.

A alergat spre culcușul său cald, scuturându-și ultimii fulgi de zăpadă rămași pe blănița ei și m-a privit în timp ce mă pregăteam pentru școală.

M-am îndreptat spre școală cu pași grăbiți, vrând să ajung înaintea începerii cursurilor pentru a-i povesti doamnei învățătoare basmul al cărui protagonist am fost în această dimineață. Gândul meu a rămas la Luna, prietena mea care mă va aștepta să mă întorc acasă pentru a scrie împreună o nouă pagină din povestea prieteniei noastre...

Programul școlar s-a terminat, iar eu eram entuziasmat să aflu dacă plapuma albă de zăpadă a crescut. O lăsasem pe Luna acasă, în culcușul său confortabil, și știam că mă așteaptă cu nerăbdare să privim împreună continuarea spectacolului magic de dimineață. La ieșirea în curtea școlii, am fost trist să constat că zăpada și-a pierdut din intensitate, iar covorul alb și generos pe care călcasem cu grijă în urmă cu câteva ore se subțiasse.

Am înțeles atunci că cele mai frumoase momente sunt cele pe care le trăim în mod neplanificat și ne suntem datori nouă înșine să ne bucurăm de ele cu inima deschisă și cu gândul că, de fiecare dată, acele zile pot fi unele dintre cele mai frumoase zile din viața noastră. Pentru mine, dar și pentru Luna, acea zi de final de februarie a fost cea mai frumoasă, cu atât mai mult cu cât am început-o în pașii de vals impuși de ritmul fulgilor de nea de la fereastră mea!

BOGDAN IOAN BĂDICĂ, 10 ani
Școala Gimnazială Vasile Alecsandri Brăila

Lili cea plictisită și aventura ei în spațiu

Într-o zi plictisitoare, pentru că așa credea Lili că este, deoarece nu știa ce să facă și nimeni nu avea timp de ea, bunica și sora ei mai mare erau în bucătărie, bunicul dormea, tatăl era la atelier și repara o mașină, iar mama nu venise de la serviciu, nici măcar Liliac, pisicul ei nu o băga în seamă.

Tristă, l-a luat pe Liliac în brațe și s-a dus în camera ei. Ajunși acolo, Liliac s-a întins leneș pe perne, iar Lili își luă cartea *Prima mea carte despre Univers*, în care erau descrise planetele din sistemul nostru solar, chiar și planeta noastră Pământ.

În timp ce Lili citea, Liliac s-a urcat pe biroul fetei și a început să se joace cu florile din vază până când a dărâmat-o. Când a văzut ce face motanul, fata a sărit să prindă vaza, dar s-a lovit la cap și a amețit.

Revenindu-și, a observat că nu mai era în camera ei, se afla acum într-o navetă în spațiu. În acel moment s-a speriat foarte tare, dar auzi o voce din spatele ei care îi spunea să nu se teamă, iar când s-a întors și a observat că cel care vorbea era pisicul ei Liliac, se îngrozi și mai tare. Însă Liliac îi spuse să se liniștească, pentru că, chiar dacă sunt în spațiu, sunt în siguranță în navetă și el știe pe cineva care îi va ajuta, doar că trebuie să ajungă pe Lună. Lili, mirată, îl întreabă cum de el poate vorbi și chiar vor ajunge pe Lună. Însă pisoiul foarte vesel îi răspunse că aici totul este posibil și o întreabă dacă știa că Luna este singurul satelit natural al Pământului. Lili, foarte zăpăcită, îi răspunse că nu știuse, doar ce se apucase de citit cartea despre planete.

Nici nu termină de răspuns fata, că au și aterizat într-unul din craterele Lunii. Doar că, surpriză, când ieșiră din navetă tot locul mirosea a briose, iar în fața lor se afla o căsuță din lemn, frumos colorată. Liliac o îndemnă să intre în casă și să nu se teamă. Ajunsă în casă o văzu pe bunica ei, doar că nu era exact la fel, avea culoarea pielii roz, iar părul și ochii erau mov.

Bunica de pe Lună când o zări pe Lili îi zâmbi și o invită să ia loc la masă și să guste o brișă până îi pregătește o hartă și un pachetel pentru drum. Așa că, în timp ce Lili mânca o brișă delicioasă, iar Liliac își băgase boticul într-un castron de lapte, bunica le-a povestit că pentru a ajunge acasă, va trebui să strângă trei diamante, pentru a putea trece printr-o poartă magică care îi va aduce acasă. Acestea se găsesc pe trei planete diferite. Primul este păzit de un dragon mare și mereu somnoros pe planeta Neptun, pe cel de al doilea îl vor găsi pe Mercur, unde trăiesc uriașii care repară navete spațiale, iar ultimul cristal se află pe Venus, unde este și Poarta Magică, doar că acesta se află la o zână ce este păzită de doi monștri. După ce a terminat de povestit, bunica le-a înmănat pachetelul și harta și i-a condus la navetă.

Aflându-se înapoi în spațiu, Liliac a încărcat harta dată de bunica în navetă, în timp ce îi povestea lui Lili despre planeta Neptun, că

aceasta este a opta planetă de la Soare și este numită așa după zeul roman al mării, Neptun. Dintr-odată au simțit o lovitură, intraseră într-o ploaie de meteoriți. Speriați, nu știau ce să facă. Când credeau că s-a sfârșit, au văzut o pasăre albastră ce începuse să îi tragă din ploaia de meteoriți.

Ajunși în siguranță, pasărea intră în navetă și le spuse că se numește Amelia, este o pasăre Phoenix și a fost trimisă de bunica de pe Lună să îi protejeze. După această peripeție, au ajuns cât ai clipi pe Neptun, unde uriașul dragon dormea liniștit cu diamantul în brațe. Lili a încercat să îi ia diamantul fără să îl trezească, însă călcă pe coada dragonului trezindu-l.

Acesta se ridică morocănos și strigă la cei trei, că dacă vor diamantul va trebui să răspundă la următoarea ghicitoare și au trei încercări:

E rotundă și bălaie,

Intră noaptea în odaie.

Liliac a răspuns primul, zicând că este o pernă, însă dragonul țipă că este greșit. Amelia a fost a doua, spunând că este somnul, dar acesta s-a supărat și mai tare de acest răspuns. Atunci, Lili cu frică, spune că este Luna și dragonul bucuros le dădu diamantul și le ceru să plece mai repede de pe planeta lui, pentru că el vrea să doarmă.

Călătoria către Mercur a fost fără peripeții, doar că Liliac le aduse la cunoștință câteva curiozități, cum că aceasta este cea mai apropiată planetă de Soare și se aseamănă cu Luna, având foarte multe cratere.

Pe Mercur, spre surprinderea lor, îi aștepta un uriaș îmbrăcat în mecanic, cu diamantul în mână, care le spuse că îi va da diamantul dacă îl ajută să găsească o piesă pe care o pierduse de la naveta la care lucra. Așa că toată lumea s-a pus pe căutat, până ce i-a luat foamea. Lili a scos pachetul pregătit de bunica de pe Lună, iar uriașul și-a adus cutia de prânz și, ce să vezi, piesa pierdută era în cutia de mâncare a uriașului. Toată lumea s-a distrat, iar uriașul fericit le-a dat diamantul și le-a urat drum bun.

Planeta Venus, după spusele lui Liliac, era a doua planetă de la Soare, numită așa după zeița romană a iubirii și a frumuseții. Când au coborât din navetă, au văzut o poartă ce era păzită de doi monștri, iar în mijlocul porții era o zână cu un bol frumos ornat, unde se afla ultimul diamant. Atunci Liliac și cu Amelia i-au zis lui Lili că ei vor atrage atenția monștrilor, pentru ca ea să poată ajunge la zână și așa au făcut. Monștrii s-au luat după ei, iar Lili a ajuns la zână.

Ajunsă la zână, Lili i-a dat pietrele și a vrut să se ducă după prietenii ei să îi ajute, dar zâna o opri spunându-i că totul va fi bine și că trebuie să treacă doar ea și o mângâie pe față.

În acel moment, Lili se trezi și văzu că mama ei o mângâia, sora și bunica erau lângă ea, iar Liliac o trăgea de o șosetă. Atunci fata a înțeles că totul a fost un vis și că ce bine este să fie acasă, unde nu va mai fi niciodată plictisită alături de familia ei.

Mihaela-Amira BUZATU, 8 ani
Școala Gimnazială Comuna Hangu, Neamț

Proză – Secțiunea 11-14 ani

Zorii sacrificiului

— A 115-a zi de război ne întâmpină cu vești la fel de negre, precum vremurile pe care le trăim. Surse de încredere afirmă că inamicul pregătește un atac nuclear, dar președintele anunță că suntem gata să luptăm. Statul lucrează la aparatură defensivă și ofensivă de înaltă eficiență și continuă să facă progrese, de aceea poporul nu trebuie să-și facă probleme. Situația e sub control! Avem soluția!

Owen clipi, iar imaginea virtuală a canalului de știri proiectată pe peretele sufrageriei păli. Leah închise fermoarul ultimei genți și-i aruncă o privire îngrijorată. Cei doi băieți, de cinci și de șapte ani, încetară ciondăneala, realizând că era vorba despre ceva serios. Întotdeauna era vorba despre ceva serios, în ultimul timp.

— Au de gând...? Vor...?

Gândul era de-a dreptul terifiant, ca să poată fi rostit de vocea tremurândă a femeii. Simțea cum aerul din jur devenea din ce în ce mai greu de respirat. Privirea sa, plină de neliniște, căuta un strop de alinare în ochii soțului său. Fiecare clipă părea să se prelungească în eternitate, amplificând tensiunea.

— Da! Idioții o să arunce Pământul în aer! Am făcut zeci de controale și testări, mă doare mâna de la semnat atâtea rapoarte, toți am votat în unanimitate că armele cu antimaterie NU SUNT SIGURE!

Își lăsă capul în palme și începu să se plimbe prin încăperea care părea să se micșoreze cu fiecare pas, pereții apropiindu-se amenințător, ca și cum ar fi simțit povara frământărilor sale interioare. Așteptară într-o liniște tensionată venirea taxiului sonic, ce avea să-i ducă până la depoul de aeronave spațiale. Copiii începură să plângă, iar Leah nu mai știa pe cine să liniștească prima dată – pe ei sau pe soțul ajuns pe culmile disperării.

— Măcar e un lucru bun că efectuează evacuări spațiale pentru doritori, spuse ea îmbrățișând băieții.

— Și ce se va întâmpla cu cine va avea încredere în ei și va rămâne în urmă?

Se auzi un claxon la fereastra apartamentului de la etajul 201. Geamurile dinspre balcon se deschiseră, iar familia urcă în taxi. În câteva secunde erau la biroul de îmbarcări, unde o doamnă plictisită ștampila pașapoarte interplanetare și verifica indicele cântarului de bagaje. Smulse hârtiile din mâinile celor doi și începu să citească, notând ceva cu un pix al cărui plastic albastru era ronțait la capăt.

— Inginer în astro-fizică, inginerie spațială și antimaterie, clasă de importanță A, născut în 4231, 31 de ani. Poarta A, vă rog, nava Orion 482. Profesoară de fizică la liceu, clasă de importanță E, 30 de ani... la poarta C, vă rog, nava Orion 482, cu copiii. Următorul!

Owen dădu să obiecteze, dar următoarea familie la rând își prezenta deja pașapoartele. Leah îl liniști și îi promise că se vor vedea în navă. O sărută cu o tandrețe care vorbea mai mult decât toate cuvintele, apoi își îmbrățișă strâns copiii. Se despărțiră în tăcere, privirile lor pline de speranță întâlnindu-se pentru ultima dată. În aer atârnavu holograme ale canalului de știri, care începură numărătoarea inversă până la *acțiunea finală care avea să înceteze cel de-Al Cincilea Război Mondial*. 3 ore și 40 de minute. Îmbarcarea dură ceva mai mult decât își imagină, apoi, pierdut în acel labirint de oțel și lumină, simțea cum fiecare pas făcut părea să-l îndepărteze și mai mult de cei dragi. Sentimentul de neputință devenea tot mai copleșitor pe măsură ce înainta prin coridoarele neprimitoare ale navei. Găsi, în schimb, numai oameni însemnați de știință, doctori, bio-chimiști, fizicieni și mecanici aerospațiali. Nicio urmă de profesoare sau contabili.

Numărătoarea inversă se aude în boxe, continuu. 20 de minute. Brusc, conexiunea se bruiază. Nava se zdruncină, iar pasagerii cad pe podea. Motoarele torc, iar Orion 482 o ia la goană prin troposferă, stratosferă... Au ajuns în exosferă și încă mai gonesc, cât mai departe de Pământ, într-o colonie de peste 100 de nave, înălțate de pe toate continentele.

Se ridică. Un căpitan și un adjunct vin să verifice călătorii. Owen ciulește urechile la discuția celor doi, în timp ce se scutură de praf.

— Câți am reușit să imbarcăm?

— Doar porțile A și B, maximă importanță și mare. Ceilalți au rămas în urmă, domn' căpitan!

— Nu se poate! Trebuie să ne întoarcem!

Încăperea centrală fu surprinsă de strigătul unui bărbat care îl luă de umeri și-l zgâlțâi pe șeful navei. În acel moment, fură din nou zguduți, împinși parcă în spațiu de o forță nevăzută. Oamenii se repeziră la geam, la timp pentru a vedea spectacolul înfiorător al unui Pământ ce se mistuia și se topea în negurile uitării, asemenea umbrelor nopții la răsăritul soarelui...

— Trenul cosmic de transfer pasageri pleacă de la linia 2, pe ruta Nava de Dezvoltare Tehnică și Tehnologică, Orion 482, *Space* 233, Baza Civilă Callisto, Baza de Cercetare și Dezvoltare Științifică V723 Monocerotis, Depou V723 Monocerotis. Toți pasagerii sunt rugați să fie atenți la imbarcarea în vagoane.

Owen lăsă valiza pe jos și îi întinse casieritei banii pentru un bilet până la Baza de Cercetare Științifică, unde fusese chemat pentru a se alătura echipei însărcinate cu descoperirea și explorarea unei planete care să înlocuiască Pământul. Se instală comod într-unul dintre scaunele din pluș portocaliu și își aținti privirea către constelațiile ce se zăreau în depărtare. Trecuseră cinci ani de la tragedie. De atunci, se angajase, complet și fără rezerve, în munca sa, făcând naveta între sisteme solare și laboratoare. Astfel, existența lui dobânda un rost, iar activitatea îi distrăgea atenția de la amărăciunea care îi ardea mocnit sufletul și conștiința. Se dedica salvării altor vieți, care primiseră o a doua șansă. Calculele arătau că viața interplanetară mai poate dăinui doar 70 de ani din cauza resurselor epuizabile, apoi specia umană ar fi dispărut. O soluție trebuia descoperită rapid.

Pierdut în gânduri, nici nu își dădu seama când trecură și de Baza Civilă Callisto, apropiindu-se de destinație. Luminile palide ale stelelor din mii de sisteme pâlpâiau precum făcliile unei lumânări, în trecerea sonică a trenului de mare viteză. Vagonul era liniștit. Puținii oameni, care nu coborâseră la Baza Civilă, rezolvau ecuații sau ascultau muzică la căștile minuscule de ultimă generație.

Dezastrul fu imprevizibil și iminent. În viteza lui, trenul deviasă puțin de la ruta inițială și intrase pe axa gravitațională a Unicornului, o gaură neagră de trei ori mai mare decât Soarele. După ce pasagerii fură aruncați de colo-colo pe podea, într-un cor de strigăte disperate, totul se întunecă. Singurul care își aștepta sfârșitul liniștit era Owen. În spatele pleoapelor închise, păstra imaginea unei zile fericite pe Pământ, de dinaintea războiului.

Totul părea un vis. Se afla din nou în amfiteatrul facultății, rezemat de spătarul băncii, cu mâinile încrucișate. Dispozitivul de înregistrare și transcriere a lecțiilor nici nu era pornit. Niciodată nu-și luase notițe. Avea totul stocat în memoria sa, care era chiar mai eficientă decât cea a inteligenței artificiale. Lângă el, o versiune extrem de tânără a soției sale se chinuia să despartă paragrafele, în timp ce pe ecranul tabletei apăreau *live* din ce în ce mai multe litere. Îi zâmbi. Cursul *Bazele Fizicii* era singurul împărțit de cei doi, dar întotdeauna o plăcere.

— Potrivit cercetătorilor, găurile negre ar putea fi, de fapt, găuri de vierme, portaluri prin spațiu și timp, însă teoria nu a fost niciodată testată, vorbe profesorul, un ilustru om de știință.

— De ce? întrebă el.

— Legile Universului sunt clare. Nu poți aduce modificări într-un alt context spațio-temporal față de cel prezent, fără să te pierzi în spațiu și timp și să fii dispersat în mii de molecule printre miliarde de galaxii. Dacă cineva ar putea schimba trecutul, ar pierde oare șansa? Câți nu ar suferi consecințele încercând să controleze destinul?

Vocea profesorului răsună ca un ecou, în timp ce visul își lua cortina de iluzie de pe subconștientul său. Deschise ochii. Recunosc pe dată fostul birou de la Institutul Național de Cercetare. Se zgâi, cu nemărginită uimire, la calendarul ce arăta că se afla exact în data în care, cu un an înainte de a începe războiul, declarase descoperirea care ajutase la declanșarea conflictului – reușise să găsească o cale de a manipula antimateria, după bunul plac, poate chiar de a o transforma într-o armă. Pe masă, lângă pozele de familie și o cană de cafea cu zaț uscat ce forma o peliculă întunecată și solidă, erau înșiruite hârtiile cu calcule, la care muncise ani de-a rândul, dornic să fie recunoscut ca primul om ce a reușit să dezlege enigma acestei substanțe misterioase, pe care atâția savanți se chinuiau să o deslușească.

În acea zi era aniversarea fiului său. În mod normal, ar fi trebuit să se întoarcă acasă și să sărbătorească succesul care urma să le garanteze avere și o mare apreciere în societate. Leah avea să-l îmbrățișeze și să-i spună că mereu avusese încredere în puterile lui. Copiii aveau să adoarmă pe canapea în mijlocul unei bătaii cu perne, iar luna urma să îmbrace în liniște căminul învăluit într-o fericire fragilă și instabilă ce se va dizolva, puțin câte puțin, cu fiecare bătaie de ceas, în neant.

Trebuia să facă ceva. Își aducea aminte de regulile Universului, dar pur și simplu nu putea accepta viața ca o fantomă pe acea planetă, al cărei viitor apropiat și nefast îl știa deja. Era nevoie de o schimbare și nici nu îi mai păsa de consecințe. Viața fără ai săi, așa cum decursese în ultimii cinci ani, se scurgea lent, fără rost, ca un drum lung și pustiu al cărui capăt nu putea fi zărit.

Fără să-și ia privirea de la poza de familie, duse mâna la buzunarul interior al hainei și scoase o brichetă electrică, simțind greutatea metalului rece în palmă. O aprinse, cu o mișcare precisă, și o lăsă printre foile de pe birou, așteptând ca flacăra să muște din colțurile hârtiei. Între frânturi de clipe, se pierdea în necunoaștere, în timp ce

lumea uita de el, se uita pe sine, dispărând, așa cum frica de umbrele nopții dispare la răsăritul soarelui.

Vocea robotică a menajerei virtuale anunță sosirea unui musafir, care aștepta la ușă. Leah lăsă repede farfuriile cu firimituri de tort pe blatul din bucătărie. Din camera de zi, notele vesele ale unui cântec pentru copii se auzau din sistemul de boxe 365. Totuși, petrecerea era pe final. Femeia afișă imediat fața încruntată. Întârziase. Așa mai făcea el din cauza calculelor stupide care îl țineau ocupat, dar chiar așa?! Nu putea face excepție nici măcar de ziua fiului său?!

— Mimi, deschide ușa.

Ușa automată se deschise cu un pufăit ușor, glisând lin pe șinele sale bine unse, dezvăluind treptat silueta femeii nervoase, care ținea mâinile în șold și lovea ritmic în podea, cu vârful pantofului. În prag, însă, nu era cel așteptat. Un ofițer îmbrăcat în uniformă o salută respectuos, dar mina lui dădea clar de înțeles că nu venise să își ia copilul de la petrecere.

— Bună ziua! Doamna Johnson?

— Da?...

— Soțul dumneavoastră... Ei bine, a avut loc un accident la biroul său din institut și... Ne pare tare rău!

Ofițerul îi puse mâna pe umăr atunci când femeia își lăsă capul în palme suspinând amarnic.

Și totuși, avea o senzație extrem de ciudată, de parcă el ar fi fost în continuare lângă ea, atât de aproape și, în aceleași timp, la milioane de ani lumină distanță...

Eliza Rosanna TIU, 14 ani
Școala Gimnazială Federico Garcia Lorca
București

Cizmarul isprăvit

A fost odată ca niciodată, ascuns între două rânduri de dealuri, pe malul unui râu, la gura văii prin grădini și livezi ce se împleteau prin vasta îmbrăcăminte de fagi și pini de pe curmezișul dealurilor verzi precum acele brazilor, străbătute de pâraie săltărețe și neastâmpărate. Spre Miazănoapte, la capătul cotiturii dintre meleagurile păzite de păduri ce se ramifică, prăpădindu-se, rărindu-și covorul verde și supunându-se suișului albastru celest peste care surâsul soarelui, precum flacăra aprinsă a focului, domnește într-un totul prin creația divină.

Undeva departe, la poalele munților abrupti, se afla un loc unde lumina zilei, în ciuda stăruinței sale nu cuteza să cuture acele ascunzișuri în care bezna era plăcută de necuvântătoarele pitite, ascultând bătăile iuți ale inimii, din profunzimea albei și nemărginitei tăceri ale codrului. Printre copacii înalți, la marginea unei Împărății bogate și prospere, se afla o mică cocioabă din lemn șubred, cu ferestre micuțe și un șemineu ponosit. Era casa unui cizmar vădov ce avea o singură fiică. El era vestit pentru încălțăminte pe care le-o vindea oamenilor, dar pe care fiica sa, în secret, era obligată să o croiască. Acesta îi înșela pe săteni și pe toți oamenii ce cumpărau minunatele încălțări, spunând că ele erau croite din materiale fine aduse de peste hotare, iar modelele acelea erau unicate și îi păcălea pe bieții oameni să le cumpere pentru mulți bani. Cizmarul adesea lingusea oamenii cu vorbe dulci, le vindea povești false și fura. Sufletul său era închis precum tăciunile și sfărâmițat de lăcomie și minciuni. Fiica sa era, însă, asemenea unui înger, frumoasă precum lumina cerească și avea glasul dulce ca o alinare divină. Fata avea părul bălai și strălucitor precum firele de aur și ochii precum apa cristalină a unui iaz de apă dulce, un paradis acvatic, o simfonie de culori

și nuanțe, o armonie a iubirii și a perfecțiunii, o profunzime cuprinzătoare a speranțelor și a viselor, proiecțiilor imaginare ale unei realități nesăvârșite a fericirii eterne, un Univers al perfecțiunii în care adâncul iazului scufunda fricile și reflecta dorințele ascunse în taina sufletului. Aceasta era harnică și credincioasă, ascultându-și tatăl, în ciuda vicleniei și a cruzimii sale. Cizmarul o forța să muncească de la răsărit și până-n toiul nopții. Aceștia aveau o viață grea, fiind copleșiți de sărăcie.

Într-o zi, însuși Regele auzise de vestitul cizmar și de îndemânarea sa. El îi propuse să servească Curții Regale, croindu-le lui, înțelepților și servitorilor săi cea mai frumoasă și aleasă încălțăminte, devenind Cizmarul Regal și vrednicul slujitor al acestuia, fiind intitulat de către însuși Regele, cel mai isprăvit cizmar din întreaga Împărăție. El îi promise că va avea în permanență cele mai bune și calitative materiale și slujitori care să-l ajute sub îndrumarea sa. Acestuia i-a fost încredințat un atelier în care se aflau toate materialele necesare și unelte de care avea nevoie. Regele îl rugase ca până următoarea zi să-i croiască cea mai frumoasă pereche de pantofi lui și tuturor de la palat.

Imediat cum porunci Regele, vicleanul cizmar își îndesă în traistă toate materialele și se duse în ascuns, asigurându-se că nimeni nu-i descoperise planul. Acesta traversă un pod și merse pe drumul șerpuit până la vechea cocioabă, unde o ținea captivă pe fiica sa și apoi îi aruncă materialele obligând-o să croiască toată încălțăminte poruncită de Rege, iar dimineața devreme, înainte ca soarele să răsară și Împărăția să prindă viață, aceasta trebuia să fie croită cu mare grijă și finită, iar după aceea pregătită pentru a o furișa înapoi în Palat, iar nimeni să nu suspecteze nimic.

A doua zi, când cizmarul îi prezentă minunata pereche croită de fiica sa regelui, acesta minți spunând că toată noaptea s-a trudit din greu, lucrând neîncetat, până ce mâinile îi obosiră, iar acul și firul nu mai puteau fi controlate, pentru ca Regele să îmbrace ce este mai bun și mai frumos, mai scump și prețios, doar ceea ce i se cuvenea unui om prea-înalt să poarte.

Auzind acestea, Împăratul fusese surprins de înțelepciunea cizmarului, dar și de priceperea și iscusința acestuia, lăudându-l și manifestându-și recunoștința față de el și devotamentul său, recompensându-l peste măsură. De atunci,

Împăratul îi ceru cizmarului să croiască din ce în ce mai multe perechi de încălțări, iar de fiecare dată acestea erau mai frumoase și Împăratul se asigura ca el să fie răsplătit așa cum un om atât de harnic și cinstit ar trebui să fie răsplătit și, ca întotdeauna, cizmarul se duse în secret în vechea sa cocioabă și o obliga pe fiica sa să croiască perechile cerute de Împărat.

Fata a început să croiască nenumărate feluri de încălțăminte în mica odăiță. Amurgul umbros al codrului ce învăluia casa scânteia tulburarea de lumină, rămânând în urmă o fâșie de aur pe pânza întunecatului perete. Aerul se îndepărtă de lumină și alese secretele beznei și frigul sufletului înghețat, refugiindu-se în colțul odăii, iar căldura încăperii deveni o amintire a șemineului posomorât. Liniștea era prezentă precum un musafir poftit, era sentimentul cuprinzător al încăperii înstrăinate precum un dușman aspru.

Împăratul era un om cinstit și cu frică de Dumnezeu. Era înaintat în vârstă având mulți ani de viteză și daruri ale vieții de care omul se bucură pe parcursul călătoriei sale, amintirile îi deveniseră prieteni, privind trecutul precum o oglindă, iar viitorul îi părea încetșat. Acesta nu de mult fusese lovit de o boală incurabilă ce îi fura încet, încet bucuria de a trăi. El își trimise unicul său fiu departe în lume, peste țări și mări, pentru a-și căuta o Împărăteasă cu care să domnească peste Regat, atunci când pământurile de la

Miazănoapte vor rămâne în neștire și va fi timpul să își întâmpine bătrânețea. Fiul Împăratului era curajos și priceput în toate, avea părul castaniu și ochii precum bezna nopții. El era milos și avea un suflet fragil precum un fulg de zăpadă, alb și pur, dar în care ardea o flacără a curajului ce radia căldură.

La un moment dat, starea Împăratului se agravă, uscăciunea trupului îi era ireversibilă, iar durerea devenise o realitate, dar cuvântul său împletit în adevăr și înțelepciune era alcătuit din aur viu ce străbătea nu doar sufletul omului ce îl asculta, dar întreaga Împărăție. Când Prințul descoperi acestea, se întoarse ca un zmeu, uitând scopul călătoriei sale și abandonându-și căutarea, lăsând în urmă promisiunea făcută tatălui și pierzându-și valoarea cuvântului precum focul lasă în urma sa tăciune. Deși se întoarse la familie, tatăl său era dezamăgit însă că prințul nu își găsisse o fecioară credincioasă și înțeleaptă precum îl îndemnase. Acesta nerespectându-i valoarea cuvântului.

După ce încălțăminte a fost pregătită, cizmarul le-a prezentat-o Împăratului și fiului său, iar aceștia erau încântați de priceperea sa și de fina țesătură, cât de delicată era, aproape insesizabilă, încât prințul nu credea că este posibil că mâinile aspre ale cizmarului ar fi putut crea o asemenea comoară. El porunci să îi fie înmănat cu mare grijă un fir de cal făurit în aur cizmarului și îi spuse să croiască cea mai frumoasă și mai delicată pereche de încălțăminte cu cea mai fină țesătură, iar a doua zi să o prezinte.

În aceea noapte, în taina întunecatului cer, luna precum o suflare de argint cu o grație divină lumina bolta cerească și ascunzișurile lumii terestre, alungând sumbritatea și melancolia, înflorind frumusețe în simplitatea pură a nopții. Cizmarul se furișă, ca de obicei, traversă un pod și merse pe drumul șerpuit până la vechea sa cocioabă unde o obligă pe fată să croiască firul de cal făurit în aur.

Apoi se furișă la palat, în taina nopții, supus drumului și privegheat de duhul întunericului, crezând că nimeni nu îl observă, dar prințul care îl urmărise află de faptele sale malefice și de fiica lui pe care o ținea captivă. Acesta sparse lacătul ce închidea ușa și intră înăuntrul odăii. În acel moment, Ea se apropie, pășind ca și cum o putere tainică ar fi ademenit-o. Ochii îi pâlpăiau, iar privirea vulnerabilă a fetei silea să se ascundă. El o urmări blând și îi alungă toate fricile și temerile

în sufletul său, iar inima i se umplu de o bucurie ca o patimă disperată. Cu un vuiet lin, vântul serii pătrunse înăuntrul odăii, tulburând liniștea focului ce ardea. Apoi Ei porniră prin întunericul beznei pe drumul șerpuit, iar pe urmă pe podul către palat.

Ziua următoare, răsăritul umil al soarelui sărută Împărăția aplecându-și razele deasupra pământului și a întregii creații divine. Prințul ordonă ca cizmarul să fie invitat la masa regală să îi însoțească pe el și tatăl său. Când sosi, acesta aduse cu el papucii ordonați de Prinț. La masă însă era și fiica cizmarului invitată, pe care când a văzut-o se cutremură. Era precum un crin, îmbrăcată într-o rochie din satin cu țesătură de argint. Pentru un moment, în sine se afla un deșert sec și pustiu, iar chipul i se umbrise. Gândurile îi fugeau înapoi, în seara în care se furișase în cocioabă prin întunericul beznei pe drumul șerpuit, iar pe urmă pe podul către palat. Stătea în dreptul mesei din piatră dură. Pe ea se aflau fel și fel de bucate preparate cu atenție pentru a servi familia regală. Sufletul cizmarului era măcinat de grija propriului destin, pe când picioarele sale de ceară aveau să se topească în prezența agoniei flăcării ce îi ardea existența și o unea cu podeaua. Privirea îi era și mai tulbure până ce chipul își arată dezgustul și înșelăciunea.

În sfârșit, după ce tăcerea lăsa urme adânci pe pereții sufletului fiecăruia, Prințul demască viclenia cizmarului, înjosindu-l în fața Curții regale și dezvăluind cum acesta își ținuse captivă propria fiică și cum ea fusese în tot acest timp creatorul din spatele deosebitelor încălțăminte. El îi explică Regelui modul îngrozitor în care o tratase pe aceasta, dar nemila și disprețuirea nu erau de ajuns pentru a îi justifica comportamentul crud și imoral. Mânia Prințului era precum o ceață ce îi ascundea virtuțile în densul necunoscut al firii umane. Durerea suferinței unei persoane era un amar pe care nu și-l putea asuma. Sufletul tânăr al acestuia era încă pur și curat, iar conștiința precum apa cristalină.

De îndată ce auzi, Împăratul le porunci gărzilor să-l întemnițeze în cea mai îndepărtată temniță din cel mai îndepărtat Regat. Acestea îl ascultară, dar, pe când gărzile se închinau Regelui, acesta evadă, dispărând fără urmă. Doar umbra îi rămase împreună cu prezența și neliniștea pe care o crease în pereții Palatului.

Când observă plecarea cizmarului, fata se înspăimântă. În neliniștea sa, un val de frică se

revărsa spre teroarea fetei. Siguranța nu îi era promisă, iar singurul mod de a supraviețui pe care îl știa cizmarul era din banii furați de la oamenii cărora le vindea încălțăminte croită de fiica sa. Fără aceasta, el nu avea din ce să își câștige pâinea și nu știa ce înseamnă munca cinstită, fiind lipsit de moralitate și empatie.

De îndată ce observă, Prințul porni pe urmele acestuia cu speranța de a-l găsi și de a-l întemnița, pentru ca fata să fie în libertate și siguranță. El porni imediat și, din grabă, nu își luă călare calul, ci doar o sabie, mergând pe urmele acestuia pentru a-l întemnița.

După un timp, ajunse pe vârful unui munte ce atingea bolta cerească cu înălțimea sa. În vârful acestuia, drumul de traversat era distrus. Un țărnire de gheață cu un vârf ascuțit întrerupsese podul. Prințul, având numai o sabie, putea numai să strice, o sabie era precum un fulger - distrugea, iar paguba era permanentă, nu ar fi avut ce să facă cu o sabie. A încercat să sară peste pod, dar, din cauza gheții, ar fi alunecat. A încercat până să și strige după ajutor, sperând că cineva o să îl audă, dar, în vârful muntelui, numai muntele știe ce se întâmplă și cine este.

Peste un timp, din cauza gerului înfricoșat de prezența unui om, acesta se apără, ascunzându-le pe toate și punând peste ele un strat de ceață veșnică. Rece și iar rece, sufletul îi îngheța, a încercat să supraviețuiască, dar, din cauza zăpezii, inima sa caldă își pierdea veșnicia, devenind muritoare.

Fata, observând că Prințul nu se întorcea, se îngrijoră. Se temuse de tatăl ei și de ceea ce putea să-i facă, dar acum singura ei teamă era de a nu-și pierde speranța vie a sufletului rătat. Ea i-a cerut Împăratului să trimită oameni care să-l aducă înapoi pe feciorul său și salvatorul ei. De îndată, Regele le-a ordonat oamenilor săi să îl găsească imediat pe preaiubitul lui fecior. Acesta se temea însă de cine avea să îi ia locul dacă Prințul nu va fi găsit. Oamenii Împăratului îl căutară pe Prinț neîncetat, dar acesta era de negăsit. Fără speranță, Regele opri căutarea crezând că unicul său fiu și moștenitor avea să piară printr-o moarte tragică, neavând cine să îl plângă cum se cade.

Peste un timp, la Curtea Regală, cizmarul cel viclean a reapărut. A intrat noaptea în castel când nimeni nu se aștepta și a răpit-o pe fată și se duse pe furiș în afara Palatului. Traversă un pod și merse pe drumul șerpuit până la vechea

sa cocioabă și o închise pe față. Aceasta plângea și lacrimile îi curgeau pe obraji. Suferința și deznădejdea erau mai intense ca niciodată.

Dintr-odată, lacătul ușii fusese rupt cu un zgomot puternic. Era Prințul ce, spre uimirea tuturor, supraviețuise furtunii de zăpadă și a gerului ce îi întonasese sufletul nu doar cu frică și dureri, dar și cu teama de a nu se mai întoarce în Împărăție, ceva ce nu simțise până în acel moment. El o salvă pe fată și îl întemniță pe cizmar, departe, de unde nu ar mai putea evada vreodată.

La final, iubirea lor este marcată prin unirea destinelor acestora în fața poporului, simbolizând un nou început al Împărăției, cât și al noii iubiri.

Împăratul îi binecuvântă, iar cei doi trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

Parascheva ORZAN, 14 ani
Colegiul Național Iancu de Hunedoara,
Hunedoara

A fost odată...

A fost odată, într-un colț uitat de lume, un regat îmbrățișat de păduri nesfârșite, unde timpul părea să curgă mai încet, de parcă însăși viața ar fi fost prinsă într-un vis vechi. Pădurea se întindea ca o mare verde, cu arbori seculari care își înălțau coroanele spre cer, formând cupole uriașe prin care lumina soarelui se strecura în raze diafane. Râurile curgeau leneș, șoptind povești antice în timp ce-și croiau drum printre pietre acoperite de mușchi, iar florile sălbatice își deschideau petalele spre lumină, ca niște suflete ce învățau să iubească.

Se spunea că pădurea era vie, că rădăcinile copacilor purtau în ele memoria pământului, că vântul cânta cântece uitate și că stelele coborau noaptea să-și odihnească lumina pe ramurile copacilor. În acel loc unde magia pulsa în aer ca o inimă nevăzută, trăia o fată pe nume Elira.

Elira locuia într-o colibă mică, acoperită de iederă și flori sălbatice, la marginea pădurii. Casa ei părea o extensie a naturii. Pereții erau din lemn sculptat de timp, iar ferestrele rotunde erau mereu deschise pentru ca briza să poată intra, aducând cu ea parfumul florilor și ciripitul păsărilor. Fata avea părul lung și auriu, ca lumina răsăritului, iar

ochii îi erau albaștri, adânci, ca două bucăți de cer uitate pe pământ. Dar ceea ce o făcea cu adevărat specială era darul pe care-l purta în suflet: Elira putea înțelege limbajul naturii.

Când păsările cântau, ea le descifra melodiile ca pe niște poeme. Când vântul se strecura printre crengi, îi simțea șoptele asemenea unor secrete vechi, iar când ploaia cădea pe pământ, auzea vocea cerului plângând. Era de parcă inima ei bătea în același ritm cu întreaga lume, ca și cum sufletul ei fusese țesut din aceeași materie ca stelele și copacii.

Dar, în ciuda acestui dar minunat, Elira era singură.

Mama ei murise când era doar un copil, iar tatăl ei plecase într-o călătorie pentru a găsi un leac pentru boala soției sale. Nu se mai întorsese niciodată. Așa că Elira crescuse singură, învățând să supraviețuiască cu ajutorul pădurii. Animalele îi erau prieteni, râurile îi ștergeau lacrimile, iar luna îi asculta poveștile.

În fiecare seară, urca pe o stâncă înaltă, de unde putea vedea întreaga pădure întinsă ca un ocean de frunze și își punea aceeași dorință:

— Aș vrea să găsesc pe cineva care să mă înțeleagă.

Dar dorința ei rămânea mereu neîmplinită.

Bătrânii din satele din apropierea pădurii spuneau că, în inima codrului, creștea un arbore magic numit Pomul Vieții. Crengile sale se ridicau spre cer ca niște brațe uriașe, iar florile lui albe sclipeau în întuneric, ca niște stele captive. Se spunea că Pomul înflorește o singură dată la o sută de ani și că oricine culegea o floare primea în dar împlinirea celei mai adânci dorințe a sufletului.

Dar Pomul era păzit de un dragon de aur, o creatură străveche, al cărei piept pulsa în ritmul inimii pământului. Dragonul dormea la rădăcina arborelui, iar solzii lui sclipeau ca niște bucăți de soare, reflectând lumina florilor. Nimeni nu îndrăznise vreodată să se apropie, căci se spunea că dragonul putea vedea în inima oricărui muritor și că pedeapsa pentru lăcomie era moartea.

Într-o noapte, când luna plutea pe cer ca o regină de argint, Elira simți o chemare ciudată. Vântul îi rostea numele, frunzele fremătau de nerăbdare, iar râurile își schimbaseră cursul, de parcă o conduceau undeva.

Fără să stea pe gânduri, Elira își luă o mantie subțire, își strânse părul într-o împletitură și porni prin pădure. Licuricii dansau în jurul ei ca niște stele

rătăcite, iar copacii își ridicau crengile pentru a-i face loc să treacă. Inima îi bătea atât de tare, încât avea impresia că întreaga pădure putea să o audă.

Drumul era lung și anevoios. Trecu prin mlaștini acoperite de aburi, unde umbrele se strecurau printre copaci ca niște spirite vechi. Trecu pe lângă cascade care cădeau în văi adânci, unde apa scliffea ca o oglindă spartă. Nu simțea oboseala. Singurul lucru pe care-l simțea era chemarea Pomului.

După o noapte întreagă de mers, a ajuns într-un luminiș scăldat într-o lumină caldă, aproape nepământească.

În mijlocul poienii se înălța Pomul Vieții.

Trunchiul lui era uriaș, cu scoarța netedă și aurie, iar crengile se întindeau spre cer, încărcate de flori care scliffeau. La rădăcina Pomului, dormea dragonul de aur. Aripile lui imense acopereau pământul ca o mantie, iar fiecare respirație a lui făcea frunzele să vibreze. Elira se apropie cu pași tremurători, dar dragonul își deschise ochii.

— Cine îndrăznește să calce acest loc sacru?

Vocea lui era profundă, răsunând ca un ecou al lumii însăși.

— Numele meu este Elira, șopti fata. Am venit să culeg o floare.

Dragonul o privi lung, iar ochii lui păreau să pătrundă până în cele mai ascunse colțuri ale sufletului ei.

— Prețul unei dorințe este inima ta, rosti el. Ești pregătită să o oferi?

Elira simți lacrimile arzându-i obraji, dar își ridică privirea și spuse, tremurând:

— Nu vreau să-mi pierd inima. Aș vrea ca lumea să nu mai cunoască durerea. Aș vrea ca oamenii să găsească lumină chiar și în cele mai întunecate nopți.

Dragonul zâmbi, un zâmbet trist, dar plin de blândețe. Ochii lui scânteiară ca două stele stinghere, oglindind înțelegerea unei ființe care văzuse secole de suferință și speranță.

— Cuvintele tale sunt mai puternice decât orice vrajă. Ai oferit lumii ceva ce nici focul, nici umbra nu pot distruge: iubirea.

Dragonul își plecă ușor capul, ca un semn de respect.

— Curajul tău a schimbat soarta lumii.

În acel moment, Pomul Vieții se acoperi cu mii de flori, iar lumina lor se răspândi peste pădure ca o ploaie de stele.

Elira înțelesese că adevărata magie era iubirea și că dorințele se împlinesc atunci când alegem să fim buni.

Elira rămăsese nemișcată în fața Pomului Vieții, în timp ce lumina florilor se revărsa peste pădure ca o ploaie de aur lichid. Aerul vibra de energie, iar parfumul dulce al petalelor părea să-i îmbrace pielea ca o mantie invizibilă. Dragonul, cu ochii lui strălucitori, o privea tăcut, ca și cum ar fi cântărit greutatea dorinței ei.

— Ești prima care nu cere pentru sine, rosti el, iar vocea lui răsună adânc, ca o undă care se răspândește prin pământ. Mulți au venit aici cu suflete grele, dar niciunul nu a fost dispus să-și uite propria durere pentru a șterge lacrimile lumii.

Elira își strânse mâinile la piept, simțind cum inima îi bătea atât de tare, încât părea că vrea să evadeze din colivia pieptului.

— Poate pentru că eu știu ce înseamnă singurătatea, șopti ea. Și nu aș vrea ca nimeni altcineva să o cunoască.

Dragonul își întinse aripa uriașă, iar vântul care se stârni în urma mișcării lui făcu florile să tremure, de parcă și ele ascultau cu teamă verdictul.

— Dar singurătatea este parte din viață, copilă dragă, spuse el. Așa cum noaptea pregătește pământul pentru răsărit, așa și suferința pregătește sufletul pentru iubire. Dacă ai lua tristețea din lume, oamenii ar uita să prețuiască lumina.

Cuvintele dragonului se prăbușiră peste Elira ca un val rece. Se simțea de parcă cineva i-ar fi stins o stea în inimă. Înțelesese că magia nu putea șterge întunericul, dar poate că putea aduce o rază de speranță.

— Atunci, vreau ca Pomul Vieții să înflorească în fiecare an, spuse ea, cu glasul tremurând. Și oricine atinge o floare să simtă, măcar pentru o clipă, că nu e singur.

Dragonul o privi lung, iar în ochii lui adânci se oglindea tot cerul nopții.

— Ai un suflet mai mare decât această pădure, murmură el. Îți voi împlini dorința. Dar vei deveni parte din Pomul Vieții. Sufletul tău va hrăni rădăcinile, iar vocea ta va fi auzită de cei care vin aici să-și găsească liniștea. Ești pregătită pentru asta?

Elira închise ochii. În mintea ei, văzu chipul mamei, zâmbetul blând al tatălui, pădurea care o crescuse, cerul pe care-l privea seară de seară. Înțelegea că sacrificiul ei nu însemna sfârșit, ci început.

— Da, sunt pregătită.

Atunci, dragonul își ridică aripile spre cer, iar un vuiet profund, ca un cântec ancestral, răsună prin pădure. Pomul începu să pulseze de lumină, iar florile înfloriră dintr-odată, mii și mii, ca un cer întreg coborât pe pământ. Elira simți cum trupul i se ușurează, cum pielea i se transformă în petale, iar sufletul i se ridică ca o adiere ușoară, topindu-se în pom.

În clipa în care deveni parte din arbore, pădurea întreagă tresări. Frunzele își schimbaseră culoarea, devenind mai vii, mai luminoase, iar râurile curgeau mai limpede ca niciodată. Cei care treceau prin pădure simțeau o pace inexplicabilă, ca și cum o voce caldă le șoptea că totul va fi bine.

Anii trecură, dar povestea Elirei nu se pierdu niciodată. Oamenii veneau în poiana Pomului Vieții în cele mai grele momente ale lor. Când inimile le erau frânte, când pierduseră pe cineva drag sau când se simțeau pierduți. Atingeau florile delicate și, pentru o clipă, simțeau o căldură blândă în piept, ca o îmbrățișare nevăzută.

Mulți spuneau că dacă ascultai cu atenție, printre foșnetul frunzelor se auzea o voce de fată care spunea: *Nu ești singur*.

Și astfel, în acel colț uitat de lume, unde stelele continuau să danseze, iar luna își odihnea lumina pe creștetul munților, tristețea deveni doar o umbră stinsă de flacăra speranței.

Se spunea că, în nopțile cu cer senin, dragonul venea să vegheze asupra Pomului, iar aripile lui aurii reflectau lumina florilor ca un scut invizibil. Și oricine privea de la distanță credea că vede o cometă care plutește deasupra pădurii, dar cei care știau legenda șopteau că era doar un semn de la Elira.

Pentru că, în fiecare floare, în fiecare adiere de vânt și în fiecare rază de lună, inima fetei care a ales iubirea în locul dorinței continua să bată.

Și va bate pentru totdeauna.

Matteo Andrei HUIAN, 14 ani
Colegiul Național Spiru Haret Tecuci, jud. Galați

Între Niciodată și Mereu

Niciodată este o tânără fată care locuiește într-un turn în partea sudică a insulei, într-o odaie rotundă de la balconul căreia poate să admire întinderea nesfârșită de ape-nori ce se așterne cât vezi cu ochii. Fata locuiește pe o insulă fără nume, niciodată nu are vizitatori, nu știe ce se află la sud sau la nord. Zilele se scurg una după alta, mai mult sau mai puțin la fel. Nimic interesant nu se întâmplă pe insula lui Niciodată...

Până într-o zi, când un lucru neașteptat a tulburat liniștea monotonă. Niciodată era în golful cu nisip rozaliu din vestul insulei, să privească întinderea nesfârșită de ape-nori. Dar ceva i-a distras atenția. O navă se apropia din ce în ce mai mult de insulă. Era foarte straniu, deoarece nimeni nu mai venise acolo vreodată. Barca a ajuns la mal și a ancorat. Din ea a ieșit o fată firavă, gîngășă și cu zâmbetul pe buze. Aceasta făcuse cunoștință cu Niciodată. S-a dovedit că musafirul neașteptat era sora geamănă a lui Niciodată, Mereu. Deși arătau la fel, erau foarte deosebite. În lumea lui Mereu se întâmplă ceva nou în fiecare zi. Toată lumea are ceva de făcut. Fiecare persoană se bucură de fiecare moment, trăiește clipa. În acea lume mereu îți dorești să vezi o față prietenoasă, mereu te bucuri de dragostea familiei, mereu ajuți un prieten, mereu te surprinde ceva. Pe când în lumea lui Niciodată, fiecare zi este la fel, de parcă ai trăi aceleași clipe la infinit.

Din păcate, Mereu venise să-i dea o veste tristă surorii sale. Mama lor murise... Niciodată era uimită. Nici nu știa că are o mamă, dar o soră geamănă? Însă, s-a bucurat când a aflat asta. Și-ar fi dorit o persoană cu care să stea și să împărtășească sentimentele.

Niciodată o ia pe sora ei și îi prezintă minunata ei insulă. Mereu era fascinată de castele impresionante, de grădini suspendate, de parfumul raiului cu flori și de o liniște dumnezeiască. Cele două au povestit și au tot povestit, cât pentru tot timpul în care fuseseră separate. Dar Niciodată era totuși confuză. De ce a fost trimisă pe acea insulă când era bebeluș? Mereu i-a spus totul. Acum mulți ani, când cele două se născuseră, părinții lor au descoperit că fetele lor au puteri supranaturale. Iar dacă nu își puteau controla împreună puterile, ar fi putut chiar să distrugă omenirea. Așa că părinții au decis să le separe, odată pentru totdeauna.

Cele două fete s-au întors la discuția despre moartea tragică a mamei lor scumpe. Ea era stăpână pe Galaxie. Putea controla tot ce mișca. Odată cu moartea acesteia, una dintre ficele ei

trebuie să moștenească tronul. Mereu credea că i se cuvine să ia în stăpânire lumea. Dar Niciodată nu se lăsa mai prejos. Voia ceva nou. Voia mai mult. Se săturase să stea izolată pe o insulă pustie. Voia să facă o schimbare.

Reuniunea de familie durase puțin, pentru că acum cele două surori se ceartă pentru titlul de stăpânitoare a lumii. Fiecare se credea mai bună decât cealaltă. Ambele aduceau argumente. Dar niciuna nu se lăsa mai prejos. Fiecare fată era hotărâtă să pună stăpânire pe lume. Iar din lupta lor cu argumente și cuvinte, au ajuns să se lupte cu adevărat.

Și așa a început războiul dintre Niciodată și Mereu. Fiecare având avantajele ei: Mereu putea să își controleze mai bine puterile, dar Niciodată cunoștea mai bine locul de luptă, fiind chiar casa ei, în care și-a petrecut fiecare secundă din viață.

Lupta a continuat minute, ore, zile, luni, chiar și ani! Dar într-un final, totul a luat sfârșit, iar oportunitatea unui nou început a apărut. Niciodată se îndrepta spre geamăna sa cu viteza luminii, plină de furie și cu o dorință necontrolabilă de a câștiga. Iar Mereu la fel, cu sufletul plin de voință, dar și de mâhnire față de sora ei. Se apropiiau din ce în ce mai mult una de cealaltă, iar dorința creștea și tot creștea. Iar când cele două fete s-au ciocnit între ele, s-a născut planeta Terra. O lume în care oamenii trăiesc împreună și în care aleg ce vor să facă cu viața lor. O lume plină de surprize, cu oameni buni și răi, care pot alege între mereu și niciodată.

Ioana Irina MOISĂ, 12 ani
Colegiul Național Gh. M. Murgoci Brăila

Prințesa și Stejarul magic

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, Anu s-ar mai povesti, o prințesă care se numea Miruna. Ea era de o frumusețe rară, având un chip mai frumos decât orice alt chip

care a existat. Ea avea un păr lung de parcă-i era trenă, ondulat și castaniu, ochi albaștri ca cerul de iunie și o voce mieroasă precum cântecul păsărilor. Ea locuia într-un castel imens făcut din lemn și piatră, plin de natură și flori, în mijlocul unei păduri, alături de familia ei.

Tatăl Mirunei voia ca aceasta să se căsătorească cu un prinț pe nume Matei, dar fata își dorea să rămână singură, bucurându-se de plante, copaci și de animalele magice cu puterea de a vorbi din pădure. Așa că ea se decise ca în următoarea dimineață, în timp ce toată lumea din castel încă dormea, să plece și să se-ascundă undeva în pădure, până când părinții ei se vor răzgândi.

Miruna își făcu planul ca la carte și știa exact ce să facă, fiecare pas fiind bine stabilit, așa că nu își făcea griji deloc. Problema era că planul ei era scris pe o foaie și ascuns în cameră, iar mama ei, care intrase în cameră să caute o brățară regală pe care i-o împrumutase fetei, găsi bucata de hârtie sub pat și o citi din curiozitate. Mama fetei, fiind înțelegătoare și simțind că fata este nefericită, nu-i spuse tatălui ei ce descoperise, dar se duse la Miruna și-i arătă planul găsit sub pat.

Când fata a văzut că mama a găsit planul ei, s-a speriat un pic, dar apoi a luat atitudine și și-a asumat în fața mamei ei că asta este ceea ce vrea să facă cu adevărat, pentru că nu își dorea această căsătorie. Știa și i-a spus și mamei ei că nimeni și nimic nu o poate opri. Mama, deși își înțelegea fiica, s-a rugat cu cerul și cu pământul de aceasta să renunțe la planul ei și să rămână în castel, dar era în zadar, fata era de neînduplecat. Tot ce putea face biata mamă acum era doar să spere că în următoarea dimineață, fata să fie încă în camera ei.

Fata s-a prefăcut că se duce la culcare, sperând că mama nu i-a spus nimic tatălui și că acesta nu bănuia nimic. Stând în pat, ea nu dormea, ci se uita pe fereastră la stele care vorbeau între ele. Aldebaran, Acamar, Dabih și Luceafărul de Seară bârfeau despre regele și regina astrelor, Soarele și Luna, care se iubesc, dar care au fost blestemați

să nu se întâlnească niciodată. Tot ascultând stelele, fata a ațipit, dar nu a rămas adormită mai mult de zece minute, căci s-a trezit de la sunetul unui mormăit care nu era al stelelor. Ar fi putut să se sperie de mormăitul acela, dar cum toate animalele vorbeau, fata a ignorat.

Miruna era pregătită, și-a înșfăcat bagajul și a zbughit-o pe geam. Camera ei era undeva foarte sus în castel, aproape la ultimul etaj, dar stați liniștiți, nu a sărit pur și simplu pe geam, a fluierat, iar la fluieratul ei s-a strâns o turmă de mioare sub geam și ea a căzut ca pe un nor pufos, cu câteva pete negre și maro aruncate pe ici-colo. Fata a coborât ca o pană de pe norul de lână și a început să se îndepărteze de castelul său enorm, atât de mare încât legendele spun că de n-ar fi fost în pădure, ar fi putut fi văzut de la un kilometru distanță.

Tot hoinărind prin pădure, a realizat că era deosebit de obosită, așa că se culcă lângă un stejar. Sub stelele bârfitoare, cu Luna ce alerga pe bolta cerească după Soare, cu iubirea-i neîmplinită sperând să-l prindă din urmă, printre copaci și animale vorbitoare, vegheată de prea iubita ei pădure, fata dormea ca un prunc.

Ce nu știa fata când a furat-o somnul, era că la fel ca pădurea, Stejarul era magic, iar la fel ca animalele, și acesta putea vorbi. Nu, nu toți copacii vorbeau, el era singurul, față de animale care toate puteau comunica între ele. Stejarul era unul frumos, înalt, subțire la trunchi și cu o față frumoasă ca de prinț.

Luna nu a reușit să-și prindă iubirea din urmă, iar acum, Soarele a apărut pe cer, timid, trist și singur. Era cinci jumătate dimineața și fata s-a trezit. Miruna s-a ridicat și a plecat după mâncare, când a auzit niște sunete misterioase și, culmea, acestea se auzeau din zona de unde a plecat, patul ei din noaptea asta, pământul, iarba și tufișurile de lângă stejar.

Fata s-a apropiat încet și cu grijă și a observat că Stejarul vorbea cu o frunză de salcâm care era plimbată de o cioară. Vorba Stejarului era dulce și

cuvintele-i erau alese ca ale unui prinț de soi. Fata s-a dus înspre Stejar, dar acesta, când a zărit-o, a încercat să se prefacă a fi un simplu copac. Cumva și-ar fi dorit ca fata să nu-i fi aflat secretul, dar, la cât de aproape era de el, ar fi trebuit să fie naiv ca să creadă că fata nu-i știa deja taina. Miruna, cu ochi mari, curioși și luminoși, s-a dus lângă el și l-a întrebat:

— De ce atunci când am venit eu te-ai oprit din vorbit?

Stejarul a ezitat să spună ceva, dar Miruna nu s-a dat bătută, așa că a mai întrebat o dată:

— Stejarule, de ce nu mai vorbești acum că sunt aici?

— Deoarece nu îmi doream ca tu, preastimată prințesă, să-mi afli taina.

— De ce? a întrebat fata nedumerită.

— Mă temeam că te voi speria și vei pleca, iar eu nu îmi doresc să pleci niciodată de lângă mine, pentru că te... pentru că te iubesc!

După ce fata auzi cuvintele acestea dulci, ieșind din gura Stejarului, aceste cuvinte pe care inima tânjea să le audă: *te iubesc*, s-a îndrăgostit pe loc de magica ființă, de frumosul Stejar. Dar ceva nu înțelegea, așa că întreabă:

— Am impresia că ne știm de o viață, iar vocea ta îmi sună atât de cunoscut, dar nu țin minte să ne mai fi întâlnit. De unde te-aș putea ști?

— Eu te știu de când eram amândoi pui. Când erai foarte, foarte mică, abia de vorbeai, te-ai pierdut prin pădure și ai adormit lângă rădăcina mea, la fel ca noaptea trecută. Un an mai târziu, începuseși să vorbești și ai venit să te plimbi cu animalele. Ani de zile te-am urmărit crescând și am crescut împreună, eu devenind acest june al pădurii, iar tu o superbă prințesă. Te-am văzut jucându-te cu căprioare, cu mioare, cu păsări multicolore și, când mai adormeau lângă mine, îți spuneam povești în somn și-ți ziceam cât ești de frumoasă.

Miruna rămase șocată. Nu-i venea să creadă că ea și copacul se știu dintotdeauna aproape. Și uite cum fata fugi de căsătorie și-și descoperi iubirea vieții, atât de aproape de casă, atât de familiară, o creatură mirifică lângă care a crescut.

Când a mers cu frumosul ei logodnic la părinții ei, descoperi că ei îl știau, că acesta era prințul pădurii și că pe acesta îl chema Matei. Fetei nu-i veni să creadă, nici prințului pădurii nu-i veni să creadă pentru că niciunul dintre ei nu știa că tatăl Mirunei le-a văzut iubirea și conexiunea încă din copilărie.

Ei s-au căsătorit și au făcut o casă mică și frumoasă în pădure, iar acolo au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Maria Alisa VASILE, 11 ani

Școala Gimnazială Mircea Ghițulescu Cuca, Argeș

Orașul meu, orașul tău – ediția a XI-a, 2024

Povești colorate despre Brăila prin ochii copiilor

Culorile, emoțiile și imaginația celor mici dau viață orașului natal în cea de-a XI-a ediție a concursului *Orașul meu, orașul tău*, organizat de Secția Împrumut pentru copii. Ludoteca din cadrul Bibliotecii Județene *Panait Istrati* Brăila, sub coordonarea bibliotecarului Doinița Mihaela Stanciu.

Lucrările câștigătoare, realizate de elevi din ciclul primar, surprind cu sinceritate și prospețime locuri, clădiri și peisaje emblematice ale Brăilei – orașul lor de suflet. Vă invităm să descoperiți prin desen cum văd cei mici orașul în care cresc.

Premii speciale

Premiul de popularitate:

Nicolae Leonard Gabriel - Școala Gimnazială
Mihai Eminescu Brăila – 613 aprecieri

Premiul special Creionăm viitorul:

Dumitru Rebeca - Școala Gimnazială *Fănuș
Neagu* Brăila

Premiul special pentru originalitate:

Mihăilă Lara - Școala Gimnazială *Fănuș
Neagu* Brăila

Premiul special pentru talent:

Lascu Teodora - Școala Gimnazială *Mihai
Eminescu* Brăila

Premiul special al prieteniei:
Sofia Danilik - Ucraina

Premii I - categoria elevi din ciclul primar

Baciu Maria, clasa a IV-a, Școala Gimnazială
Vlaicu Vodă Brăila

Cristescu Emma Beatrice, clasa a IV-a,
Școala Gimnazială *Vlaicu Vodă* Brăila

Șerbănescu Tudor Edan, clasa a IV-a, Școala
Gimnazială *Ion Creangă* Brăila

Măxineanu Erick, clasa a III-a, Școala
Gimnazială *Ion Băncilă* Brăila

Popârlan Maya, clasa a III-a, Școala Gimnazială *Vlaicu Vodă* Brăila

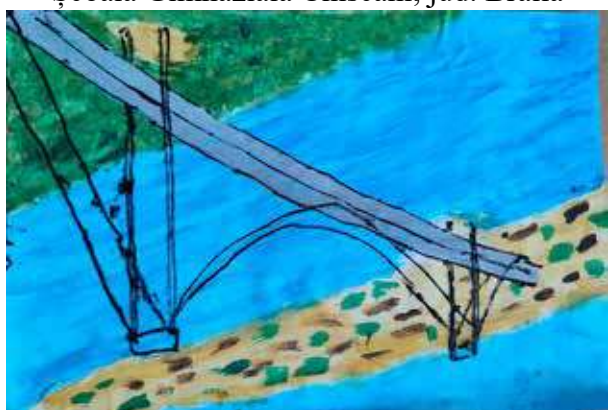
Calută Miruna-Cristina, clasa I, Școala Gimnazială *Sf. Andrei* Brăila

Constantin Daniel Nicolae, clasa a II-a, Școala Gimnazială Chiscani, jud. Brăila

Faur Amayah, clasa pregătitoare, Școala Gimnazială *Mihai Eminescu* Brăila

Pârlog Magdalena Irina, clasa a II-a, Școala Gimnazială *Al. I. Cuza* Brăila

Nechifor Ștefan, clasa I, Școala Gimnazială *Fănuș Neagu* Brăila

Crăsmăriuc Luca, clasa a II-a, Școala Gimnazială *Fănuș Neagu* Brăila

Hilohi Antonia Ștefania, clasa I, Liceul de Arte *Hariclea Darclee* Brăila

Concursul Național de Creație Literară *Și eu știu să scriu*, ediția a V-a 2025 – Premiile I

Poezie – Secțiunea 7-10 ani

Șoapta florilor și dansul albinei

A ieșit din stupul ei
O albină la plimbare,
După ce-a dormit trei luni,
Cât a fost iarna de mare.

Cred că soarele a scos-o,
Pe micuța albinuță,
Din pătuțul ei de ceară,
Să fie iar hărnicuță.

Și s-a dus la o fereastră,
Unde primăvara bună
I-a adus o zambiliță
Parfumată ca o zână.

– Și tu-ai revenit, surată?!
– Și cu celelalte flori,
Toate-așa de parfumate
Pictate-n mii de culori.

– Primăvara-a noastră mamă
Ne-a dat viața iar în dar
Un nou început s-arată
Cu martie-n calendar.

Rafael Ioan POPA, 9 ani
Școala Gimnazială Axente Sever Aiud

Primăvară, un nou început

Se-ntorc cocorii peste văi senine,
Și mugurii tresar în zori ușor,
Un vânt călduț adie blând spre mine,
Șoptind povești de soare și de dor.

Sub cerul larg, prin crânguri înverzite
Se nasc culori din flori și din lumină.
Iar râul cântă în ape strălucite,
Un imn de viață caldă și senină.

Primăvara vine ca o șoaptă
Cu raze blânde, suflet reînviat,
E un nou început, o lume-n faptă
Un drum ce-n inimi e curat!

Robert Nicolas PURICEL, 7 ani
Școala Gimnazială Produlești, Dâmbovița

Început de mai

E cerul plin de stele
Și e-nceput de mai,
E ziua bunei mele,
Ce-așteaptă pe-un alt plai.

În curte au înflorit
Zambile și-un bujor,
Iar casa a-nmărmurit
De frumusețea lor.

Iubită primăvară,
Cu liliacu-n prag,
Pentru a mia oară,
Te-mbrățișez cu drag!

Dina BORDIANU, 9 ani
Școala Gimnazială nr.14 Sfântul Bartolomeu
Brașov

Primăvara, un nou început

În zori de zi, lumina crește,
Iar vântul șoptește ușor,
Natura-ntreagă se trezește,
Cu triluri calde de dor.

Se aprind în suflet licurici,
Cu dor de nou și dor de vis,
Vântul poartă vechi poteci
Spre un tărâm de neatins.

E primăvară, e speranță,
Un nou început, un drum curat.
În inimă renaște o șansă,
Un vis frumos de neuitat.

Daria Petronela PĂIUȘ, 9 ani
Școala Gimnazială Galicea, Vâlcea

Magia copilăriei...

Orice zi din viață este
Cea mai frumoasă poveste.
Cu emoții mici sau mari,
Căutăm aventuri tari.

Jocul trebuie jucat,
Desenul trebuie desenat,
Sportul trebuie practicat
Iar desertul, devorat.

De mi-e bine sau mi-e greu
Cu mama visez mereu,
Iar cu tata am putere,
Nu accept nicio cădere.

Sora mea e minunată,
Este cea mai bună fată,
Mă alintă jucăuș
Și mă iubește nespus.

Dar ceresc, copilărie,
O să-mi amintesc de tine.
Toată viața... de povești,
N-ai cum să te plictisești.

Vise pline de magie,
Și un strop de veselie,
Adunate laolaltă,
Să fim copii viața toată.

Să nu pleci, deci, niciodată,
Că ești ca din... ciocolată!
Ce să îți mai zic eu, ție?
Mulțumesc, dulce copilărie!

Vlăduț-Andrei OLARIU, 7 ani
Școala Gimnazială Fănuș Neagu Brăila

Poezie – Secțiunea 11-14 ani

Visuri de primăvară

Se scutură iarna, se stinge ușor,
Din cer se revarsă un zâmbet de dor.
Mugurii tremură în raze subțiri,
Îmbracă copacii în haine de mir.

Pe câmpuri, narcisele râd în lumină,
Se înalță spre cer într-o taină senină.
Sub pașii ușori, se întinde covor
Din iarbă și vise cu farmec ușor.

Prin raze se întind orizonturi aprinse,
În inimi tresaltă povești necuprinse.
Copiii aleargă prin flori și prin soare,
Cu râsul ca apa ce-n vale tresare.

Se aud rândunelele ciripind iar,
Duc vești primăverii pe al cerului har,
Sub raze de aur, sub vânt liniștit,
Un cântec de viață tresare-un mărgărit.

În luncă, narcise tresar parfumate,
Se leagănă-n aer gânduri uitate.
Pe dealuri, lumina dansează ușor,
Și pomii se îmbracă în floare de dor.

E vremea când viața renaște în taină
Când râul își cântă în spume baladă.
E timpul când cerul, albastru și pur,
Își scrie-n petale un vis fără mur.

Și-n sufletul nostru, ca-n crângul de tei,
Începe să bată lumina-n scânteii.
Sub pasul ușor al iubirii dintâi,
Primăvara ne aduce noi visuri și zări.

**Theodora Nicola CALEAȘCĂ, 14 ani,
Școala Gimnazială nr. 1 Mizil, Prahova**

Imagini

În noaptea adâncă, sub cerul senin,
Visele zboară în tăcerea nopții,
Între umbre, între gânduri pierdute,
Se nasc și se sting, ca niște flori,
Ca niște oameni...

Luna privește,
martor tăcut,
Cum mintea mea se pierde
în vis,
unde nu există granițe,
nici capăt.
Iar dorințele plutesc
în abis.

totul devine clar,
fiecare clipă are o taină adâncă,
reflectată în globul de cristal.

Întunericul mă învăluie...
Și adorm,
Și visez,
Și sper să nu mă mai trezesc...
E atâta liniște...
Aș putea trăi aici,
Fără certuri, fără sunete, fără dorințe spulberate...
Doar imagini.

**Patricia LUPU, 13 ani
Colegiul Romano-Catolic Sf. Iosif București**

Renașterea

Pe cer aleargă nori ușori,
Iar vântul cald adie lin,
Mugurii mici devin culori
Sub razele blânde de senin.

Se scutură pământul rece
Și-n piept natura prinde glas,
Un fir de iarbă nouă crește,
Șoptind că iarna a rămas.

Prin ramuri verzi, cântă privighetori
Un tril duios, plin de lumină
Și-aprind în pomi mii de flori
Sub soarele ce blând suspină.

Copiii zburdă fericiți,
Pe câmpul plin de ghiocei,
Iar visurile adormite
Se-nalță-n suflet ca scânteii.

Un nou început în fiecare,
Un gând curat, un dor aprins,
E primăvara-n noi și-n zare
Și viața pare iar un vis.

**Evelina FRECĂUȚEANU, cl. a VII-a,
LT Mihai Marinciuc, Chișinău, Republica
Moldova**

Primăvară, un nou început

Din somnul iernii adormit,
Pământul iar s-a trezit.
Se scutură zăpezi ușor,
Lăsând luminii, larg zbor.

Se-ntind pe dealuri mantii verzi,
Cu flori ce-n raze se scufundă.
Iar crengile, când le dezmierzi,
Îți spun povestea lor profundă.

Se scutură gerul de tot,
Și vântul cald aduce veste,
Că iarba crește, prinde spor,
Iar dorul prinde glas și crește.

Un ciripit de păsărele,
Străbate văi, străbate munți.
Se leagănă ușor lalelele,
În mii de vise și de sfinți.

Sub soare blând, sub cer senin,
Se nasc minuni din vis curat.
Pământul râde cristalin,
Îmbrățișând tot ce-i pictat.

Prin livezi, sub flori de cais,
Albine zboară ca într-un vis.
Și vântul dulce-n foi șoptește,
Că viața nouă iar pornește.

Prin lunci, prin câmpuri răsunând,
Un tril de ciocârlie cântă.
Un cânt viu, plutind în vânt,
Ce primăvara ni-l avântă.

Mugurii micii, de vânt purtați,
Se prind în dans de sărbătoare.
Sub raze blânde sunt chemați,
Să împletească flori în soare.

Și râul curge mai vioi,
Spălând zăpezile în cale.
Pe maluri pline de trifoi,
Se-aștearnă iarba-n valuri moale.

Prin munți, prin văi și prin câmpii,
Se simte dor de primăvara

Se umple cerul de copii,
Ce fug pe dealuri a câta oară.

Un zâmbet cald, un nou început,
E scris în floarea ce învie.
Iar soarele, de sus tăcut,
Își pune blânda poezie.

Prin pomii plini de roade vii,
Se nasc din nou povești uitate.
Iar păsările mii și mii
Își fac prin crengi cuiburi curate.

Cu ochii blânzi spre cer privesc.
Simțind că totul prinde viață.
E-un vis frumos, e-un drum ceresc,
Spre primăvara ce ne-nvață.

Să iubim clipa, să visăm,
Să credem iar în zbor curat,
Că primăvara noi dansăm
C-un început adevărat!

Maria BARACI, 13 ani
Școala Gimnazială Produlești, Dâmbovița

Primăvara, suflet înnoit

E timpul speranței, e timpul iubirii!
Un nou început ni-e dar nesfârșit.
În raze de aur și-n cântecul firii,
Primăvara vine cu sufletul înnoit.

Din mugurii fragili cresc ramurile 'nalte,
Izvoarele curg cu glas argintiu,
Pământul pulsează în raze curate,
Și totul tresare sub cerul albăstrui.

Se leagănă iarba în vântul cel strașnic,
Iar fluturii joacă pe flori strălucind
E vremea visării, e clipa cea mare
Când totul renaște sub ceru-i de soare.

Maria Elena CHIFOR, clasa a VI-a B
Școala Profesională Costache Grigore Șuțu
Șuțești, Brăila

Primăvara - o nouă viață

Soarele cald strălucește pe cer,
Ghiociei zâmbesc într-un colț de mister,
Păsările cântă, natura vibrează,
Totul prinde viață, totul pulsează.

Mugurii mici se deschid rând pe rând,
Vântul adie ușor, murmurând,
Norii se pierd, plutesc fără teamă,
Ziua se-ncinge în raze de flămă.

Râul aleargă grăbit spre câmpii,
Fluturii zboară peste grădini,
Sub pașii mei, pământul tresare,
Primăvara mă cheamă în zare.

Mihaela HAREA, cl. a VII-a
LT Mihai Marinciuc, Chișinău, Republica
Moldova

Geometria prinde viață prin artă!

Matematica nu înseamnă doar cifre și formule! La Biblioteca Județeană *Panait Istrati* din Brăila, copiii au demonstrat că liniile, formele și unghiurile pot deveni adevărate opere de artă. În cadrul concursului județean interdisciplinar **MATEMART**, a fost organizată cea de-a doua ediție a expoziției de colaje **Geometria în viața noastră**, unde imaginația și creativitatea elevilor din clasa pregătitoare și clasa a II-a au ieșit în evidență.

Micii artiști de la Școala Gimnazială *Mihu Dragomir* și Liceul de Arte *Hariclea Darclée*, îndrumați cu grijă de doamnele profesoare **Ruxandra Grozea**, **Loredana Istrate** și **Gabriela Vasilache**, au arătat că matematica se regăsește peste tot: în formele unei case, în mijloacele de transport, în modelele simetrice ale naturii sau chiar în tablourile create din hârtie colorată.

Prin desene și colaje, copiii au explorat universul fascinant al geometriei, învățând să observe frumusețea din spatele formelor. Expoziția este o dovadă că atunci când arta și matematica se întâlnesc, rezultatul este nu doar educativ, ci și magic!

Concursul Național de Creație Literară *Și eu știu să scriu*, ediția a V-a 2025 – Premiile I

Teatru – Secțiunea 11-14 ani

Prințesa Amelia

PERSONAJE:

PRINȚESA AMELIA (*blondă, cu o rochie lungă; arțăgoasă, îngâmfată*)

ÎMPĂRATUL REGATULUI DE VEST (*șaten, cu o haină roșie; corect și respectuos*)

UN SLUJITOR (*șaten, cu veșminte maro; supus*)

BĂTRÂNA (*gârbovită, cu părul alb, îmbrăcată în port popular; blândă*)

NECULAIE (*bătrân, adus de spate, păr alb, cu mustață, haină murdară; drept, cinstit*)

UN MOȘNEAG (*bătrân, cu barbă lungă, port popular; bun la suflet*)

SCENA I

Scena se petrece în Camera Sfatului de la Curtea Împăratului Regatului de Vest. Portrete ale unor prințese sunt agățate pe pereții camerei. În mijlocul scenei se află un tron cu o coroană pe el.

PRINȚESA AMELIA; ÎMPĂRATUL; UN SLUJITOR

PRINȚESA AMELIA (*Apare în scenă și se așază în jilț. Ia în mâini coroana, pe care este sigură că o va purta în curând. Se aud ciocănituri în ușă.*): Intră!

ÎMPĂRATUL (*ducându-se lângă prințesă*): Draga mea, sunt nevoit să te anunț ceva...

PRINȚESA AMELIA: Spune mai repede, că sunt ocupată!

ÎMPĂRATUL: Amelia, am ținut sfat aseară, iar supușii sunt de părere că...

PRINȚESA AMELIA: Cum? Ați ținut sfat și nu m-ați chemat și pe mine?

ÎMPĂRATUL: Of, draga mea, toți au zis că ești prea leneșă, prea rea și nu vor în ruptul capului să le devii regină. O vor pe Diana, sora ta, în locul tău.

PRINȚESA AMELIA: Eu nu ascult de niște țărani!

UN SLUJITOR (*Își ștepte capul pe ușă, apoi intră în scenă*): Măria Voastră (*o plecăciune scurtă*), prințesa Diana e gata de încoronare! Bagajul prințesei Amelia este făcut.

ÎMPĂRATUL: Draga mea, a venit timpul să pleci.

PRINȚESA AMELIA (*printre suspine*): Dar, tată...

ÎMPĂRATUL: Îmi pare rău, Amelia! (*Amelia plânge. Împăratul o sprijină. Prințesa și împăratul ies din scenă.*)

SCENA II

În fundal se văd niște case și un câmp arat. În dreapta scenei un moșneag greblează pământul. Pe scenă apare Amelia, cu un bagaj în mână.

AMELIA; BĂTRÂNA; NECULAIE; UN MOȘNEAG

AMELIA: Hei! E cineva? Am nevoie de ajutor!

BĂTRÂNA (*Vine din stânga, cu un fus în mână*): Bună ziua, copilă! De ce strigi așa de tare?

AMELIA (*mândră*): Am nevoie de un adăpost. Mă poți ajuta?

BĂTRÂNA: Stai să vorbesc cu Neculaie, bărbatul meu. (*cu mâinile pâlnie la gură, strigând spre unul dintre moșnegi*): Neculaie! Neculaie!

NECULAIE: Spune, Mărie, ce dorești?

BĂTRÂNA: Copila asta vrea să stea la noi în casă. Poate să rămână?

NECULAIE: Eu am o singură regulă. (*arătând cu degetul spre câmp și spre lavița pe care erau așezate lucrurile bătrânei*) Dacă muncește, o primesc, iar dacă lenevește, să-și vadă de drum. (*spre fată*) Ia să vedem de ce ești în stare! Iei fusul de la Maria și desfaci toată lâna de pe el. Apoi o faci ghem. Ai înțeles, draga moșului?

AMELIA: Dar eu nu știu cum să fac asta...

NECULAIE (*Îi dă grebla*): Atunci ia grebla asta și ajută-mă la munca câmpului...

UN MOȘNEAG (*Trecea pe acolo, cu sapa-n spate și cu o desagă în mână*): Bună sarcină i-ai dat, Neculaie! Pământul trebuie muncit, că doar atunci vom aduna roade bogate. Hai, draga moșului, te învăț eu!

AMELIA (*revoltată*): Dar ce treabă e asta?

NECULAIE: Ori muncești, ori pleci din satul meu.

(*Pufăind, Amelia ia grebla și pornește după moșneag.*)

Scena prezintă interiorul unei case țărănești. La intrarea din stânga e o ușă. În mijlocul scenei se află două fotolii vechi, un scăunel cu trei picioare și o masă mică din lemn. Pe masă, un sfeșnic. Bătrâna și fata, ambele cu fusul în mână, sunt așezate în fotolii. Bătrânul leagă o mătură din mei.

BĂTRÂNA; NECULAIE; AMELIA; ÎMPĂRATUL

(Împăratul deschide ușa.)

BĂTRÂNA ȘI NECULAIE *(sărind din fotoliu)*: Vai de noi! *(cu o plecăciune adâncă)* Majestatea Voastră, bine ați venit în umila noastră casă!

ÎMPĂRATUL: Am auzit că aici locuiește o prințesă, Amelia. O cunoașteți?

BĂTRÂNA: Noi știm o fată cu acest nume, dar nu ne-a spus că e prințesă...

AMELIA *(alergând spre împărat)*: Tată! Nu credeam că te voi revedea...

ÎMPĂRATUL *(îmbrățișând-o)*: Draga mea, mă bucur să te văd! Mi-am făcut atâtea griji pentru tine! Cât de mult am regretat că te-am alungat de la palat! Te rog, întoarce-te acasă!

AMELIA: Îmi pare rău, tată! Iubesc viața asta de aici. Mă simt mai fericită acum, când trăiesc simplu, decât atunci când aveam atâtea bogății. Nu mai vreau servitori care să muncească pentru mine! Doresc să mă bucur de ceea ce obțin cu mâinile și mintea mea.

ÎMPĂRATUL: Nu știi câtă bucurie îmi aduc vorbele tale! Cât de mult te-ai schimbat, Amelia! Sunt mândru de tine! Poți rămâne aici, dacă vrei. Dar nu-l uita pe bătrânul tău tată și vino, din când în când, la palat.

AMELIA: Îți mulțumesc, tată! Promit că te voi vizita în fiecare lună sau ori de câte ori îmi vei trimite vorbă.

ÎMPĂRATUL *(către cei doi bătrâni)*: Vă mulțumesc pentru că ați avut grijă și ați povățuit-o pe fiica mea! *(către fată)* Mult noroc, draga mea!

(Împăratul se îndreaptă spre ușă, cu pași greoi, dar cu spatele drept și cu zâmbet pe față. Amelia se cuibărește pe fotoliul de lângă fereastră și își șterge o lacrimă. Bătrâna o mângâie ușor pe păr și se retrage. Neculaie tușește cu subînțeles și iese afară. Luminile se sting treptat.)

Clara MOCANU, 11 ani
Colegiul Național Pedagogic D.P. Perpessicius Brăila

Creativitate în alb și negru: două tinere talente de la atelierul de grafică al Bibliotecii Județene din Brăila

La secția Mediatecă a Bibliotecii Județene *Panait Istrati* din Brăila se întâmplă, de ani buni, ceva magic: sub îndrumarea atentă și pasionată a doamnei profesor Marilena Ioanid, prind viață forme, linii și povești vizuale deosebite, toate create de copii talentați, care își descoperă și își cultivă pasiunea pentru arta grafică.

Atelierul de Grafică, devenit deja o tradiție apreciată în rândul elevilor brăileni, este mai mult decât un curs de desen - este un spațiu în care imaginația, răbdarea și sensibilitatea prind contur pe hârtie, iar copiii învață să exprime prin artă ceea ce uneori cuvintele nu pot spune.

În paginile următoare, vă invităm să cunoașteți două dintre participantele la Atelierul de Grafică, ale căror lucrări ne-au impresionat prin originalitate și expresivitate.

Amalia Gherghișan tocmai a terminat clasa a VIII-a la Colegiul Național *Nicolae Bălcescu* din Brăila și frecventează biblioteca de la vârsta de 4 ani. Este pasionată de desen, activitate care o relaxează și îi oferă posibilitatea să prezinte celorlalți lumea, așa cum o vede ea.

Teodora Antohe este elevă în clasa a VI-a la Școala Gimnazială *Ion Creangă* Brăila, de asemenea este prezentă încă de mică la multe dintre activitățile desfășurate la bibliotecă. Fire sensibilă și delicată, Teodora se regăsește în desen și în ceea ce poate exprima prin această artă.

Drumul spre pictură

Ea este **Bianca-Maria MIREA-GIUGLEA**, are 16 ani și tocmai a încheiat clasa a IX-a la Liceul Teoretic *Mihail Sebastian* din Brăila. Are o mare pasiune – pictura și Biblioteca Județeană *Panait Istrati* i-a găzduit prima expoziție. A fost bucurie, emoție, împlinire și satisfacție, iar Bianca-Maria ne-a destăinuit cum a pornit totul:

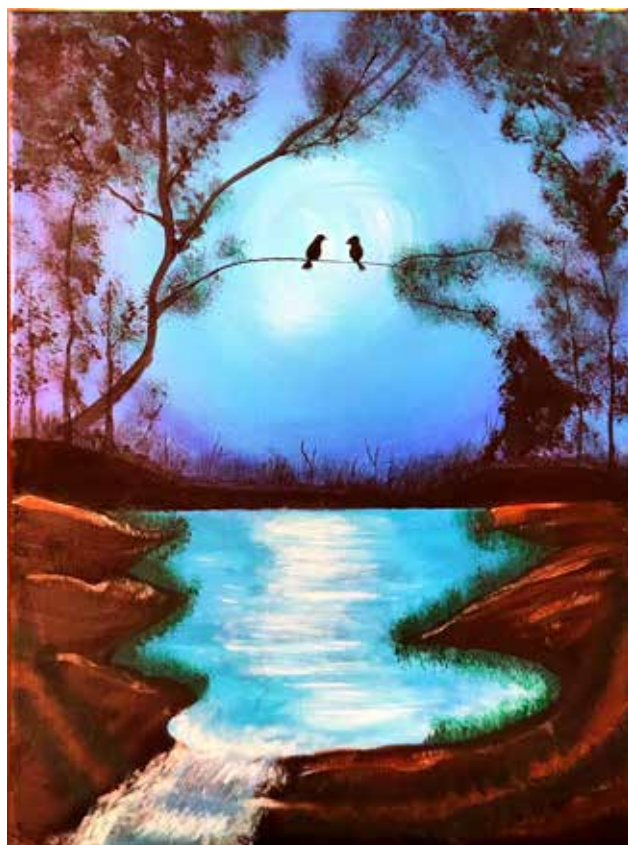

„Pasiunea mea pentru desen a început devreme, pe la vârsta de șase ani, când am descoperit clipurile de pe YouTube și am început să desenez personaje din desene animate și lucruri specifice copilăriei. Fiecare desen era o provocare, dar nu mă lăsam până nu îmi ieșea *aproape perfect*. Am desenat aproape zilnic timp de șapte ani, doar din plăcere, fără să simt nevoia de cursuri sau îndrumare, era modul meu de a-mi petrece timpul liber. Părinții mei au observat această pasiune și, la un moment dat, au vrut să mă înscrie la cursuri, dar eu am refuzat. Simțeam că desenez doar pentru mine, pentru bucuria pe care o trăiam când ceva prindea viață pe hârtie.

De pe la 13 ani, am început să desenez mai rar, dar cu mai multă profunzime și am introdus din ce în ce mai multă culoare în lucrările mele. Totul s-a schimbat când am ajuns în clasa a IX-a și am întâlnit-o pe doamna mea de engleză, Alina Crețu, o profesoară minunată care, într-o zi, a văzut unul dintre desenele mele. M-a întrebat dacă aș vrea să continui cu asta în viitor. I-am răspuns sincer că nu prea m-am gândit și că nu știu dacă mi-aș dori. Dar ea mi-a spus cu blândețe că ceea ce fac este special și că nu oricine reușește să deseneze așa, fără niciun curs. Cuvintele ei au rămas cu mine și m-au motivat. A fost momentul care a aprins în mine dorința de a merge mai departe.

La îndemnul ei, am încercat pentru prima dată să pictez. Prima lucrare a fost o vază cu flori în stil geometric, pe care o puteți vedea și în cadrul expoziției. Apoi am continuat cu peisaje, flori, păsări, fiecare lucrare aducea o emoție nouă și o bucurie diferită. Pe parcurs, am descoperit oameni minunați care m-au susținut cu sfaturi, încurajări și încredere. Doamna profesoară de desen, Ionica Lungu, este una dintre aceste persoane: a observat ceea ce fac și m-a încurajat să organizez acest vernisaj, prima mea expoziție de pictură. A fost o experiență incredibilă, pe care nu o voi uita niciodată.

Privind înapoi, sunt recunoscătoare tuturor celor care au crezut în mine, în primul rând părinții mei, care m-au susținut mereu și mi-au oferit tot ceea ce am avut nevoie, de la încurajări și sprijin moral, până la materiale și acuarele, dar și profesorii și prietenii care mi-au spus să nu renunț. Acesta este doar începutul.”

Caseta redacțională
Cuvinte și culori, 2025:

Redactor: Leonard NECULAE
Secretar de redacție și corectură: Roxana NEAGU

Ilustrație coperta 1, 3 și pag. 1:
Bianca-Maria MIREA-GIUGLEA

Tehnoredactare computerizată:
Laurian ONOFREI

Supliment al revistei *Ex Libris*, nr. 23, editată și multiplicată
de Biblioteca Județeană PANAIT ISTRATI Brăila

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ *PANAIT ISTRATI* BRĂILA

www.bjbraila.ro • e-mail: bjpi@bjbraila.ro

Cum ați putea voi bănuî câte lumi mișună într-o rază de soare, câte lupte se dau într-o gaură de furnici, câte dureri ascunde o inimă de mamă trudită și câte daruri se pot naște într-un suflet de copil!

Panait Istrati

ISSN 2285 – 9721
ISSN-L 2285 – 9721

